Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

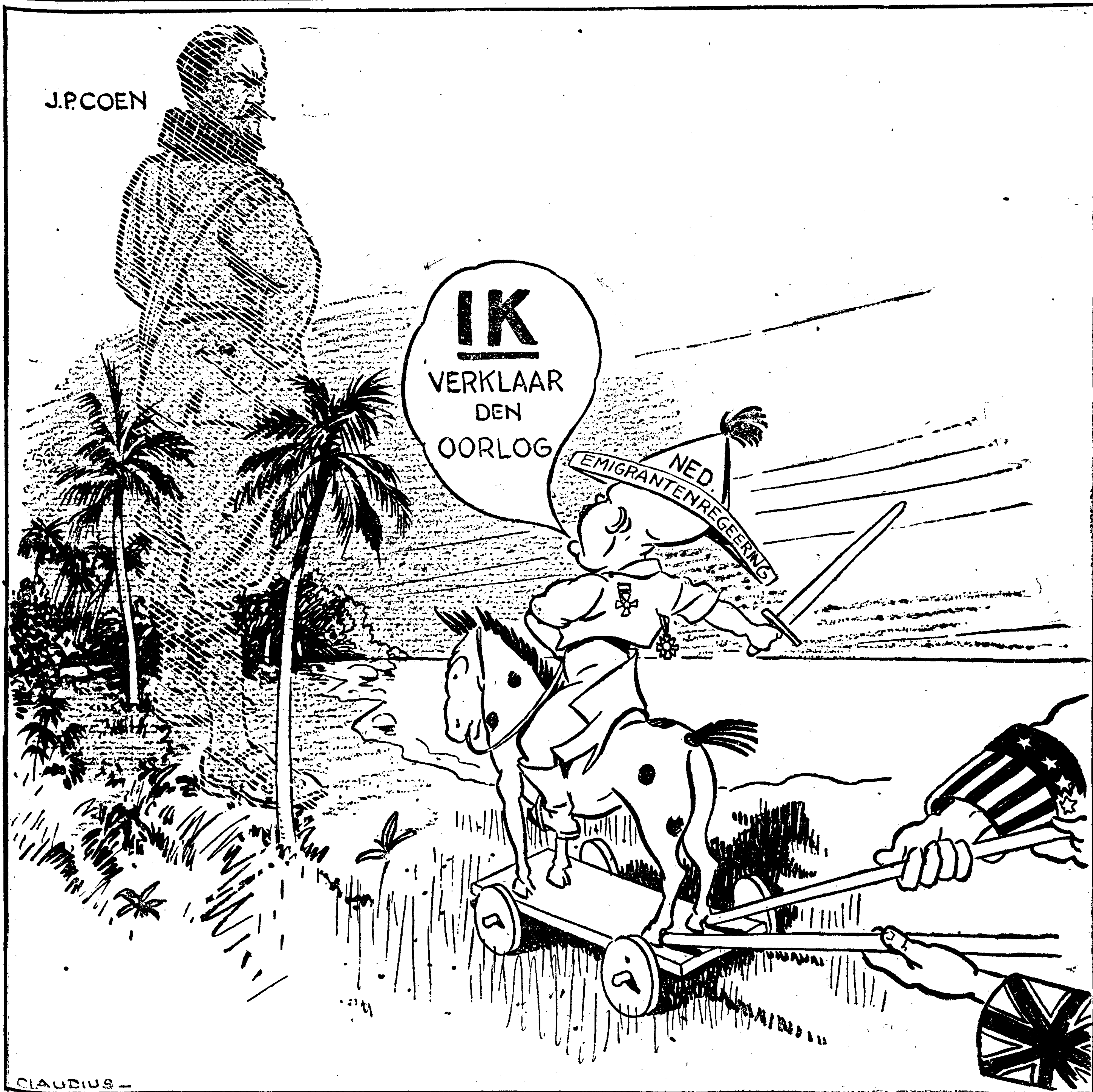
Zaterdag 24 Januari 1942
5e jaargang Nr. 129

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

J. P. Coen: Daer 'n is noch nimmer zo groot quaet ghedaen in deese ghewesten

Fanatieker dan ooit!

Naarmate de tijd vordert, beginnen de lijnen, waarlangs deze oorlog zich ontwikkelt, zich duidelijker af te teekenen. Kon de doorsnee-Hollander, die zich immers zoo gaarne op zijn nuchterheid beroept, bij den aanvang van dezen krijg nog spreken van een strijd om de hegemonie tusschen Duitschland en Engeland, thans is dit beeld, ook voor hem, wel volkomen veranderd. Niet alleen de schrikbarende vermindering van het aantal neutrale staten is oorzaak van deze verandering van beeld; neen, veelmeer — zooals we reeds eerder opmerkten — treft den „niet bevooroordeelde" het zoo verschillend karakter van dezen wereldbrand in vergelijking met den vorigen.

Vriend en tegenstander beiden zijn er thans van overtuigd, dat deze strijd een kruistocht is tegen de joodsche of de door joden beheerschte plutocratie, welke door Engeland en de Vereenigde Staten wordt vertegenwoordigd. En juist daarom — omdat het ideologische wezen van dezen oorlog algemeen onderkend wordt — zijn de tegenstellingen zoo scherp en worden de gemoederen zoo heftig in beroering gebracht. Daarom is de haat zoo groot en is de tegenstand van dit volk zoo moeilijk te overwinnen. Niet, omdat het Nederlandsche volk het plutocratische systeem zoo verheerlijkt; in feite zal men hiervoor, ook in ons land, geen instemming kunnen vinden, met uitzondering wellicht van een paar „captains of industry". Maar de joodsche propaganda heeft op waarlijk geraffineerde wijze aannemelijk weten te maken, dat de kruisridders van de andere zijde Hunnen zijn en dat uitsluitend barbaarsche motieven hen tot de oorlogshandelingen drijven.

Daartegenover berust bij ons de moeilijke taak om aan te toonen, dat wij de plutocratie willen vernietigen om daarvoor in de plaats te stellen het socialisme, dat den werkers van alle landen eindelijk recht en welvaart zal moeten brengen. Het zijn geen negatieve doeleinden, die wij ons stellen. Het is niet de zucht tot vernietiging van het bestaande, maar de drang om iets mooiers en beters op te bouwen, die ons bezielt en die ons de kracht geeft de wapens op te nemen tegen hen, die schijnbaar alle macht in handen hadden.

Onze taak is moeilijk, omdat wij niet het geloof en het vertrouwen van de werkers hebben. Reeds te lang zijn zij zoetgehouden met mooie beloften uit het marxistische kamp, reeds te vele malen zijn zij bedrogen uitgekomen, toen zij meenden, dat hun spandoekleuzen nu eindelijk eens verwerkelijkt zouden worden. En nog moeilijker is onze opdracht, omdat de huidige oorlog, zoolang hij nog niet tot het laatste is uitgevochten, een onoverkomelijke hinderpaal vormt voor onze eigen idealen en verlangens. Wel kunnen incidenteele maatregelen worden getroffen, welke ten gunste der sociale voorziening van de arbeidende klasse komen, maar algemeene welvaart kunnen ook wij niet brengen, zoolang de tegenstander niet volkomen neergeslagen is en de toestanden zich weer eenigszins hebben genormaliseerd.

Voor onszelf is dit alles het ergste niet. Wij beseffen waarvoor wij in de bres staan en we weten haarfijn, dat het nationaal-socialisme hard zal toeslaan, wanneer het er om gaat de misstanden uit den weg te ruimen, ook al zullen deze klappen eerst grootendeels na den oorlog vallen. Zooals de Führer het uitdrukte: „uit dezen strijd zal ik te voorschijn komen als een fanatieker nationaal-socialist dan ooit te voren".

Maar voor ons volk, voor onze arbeiders zelf is het te hopen, dat zij, om den strijd niet nog zwaarder te maken, tijdig zullen inzien, dat het socialisme verwezenlijkt zal worden door den Führer en zijn menschen en door niemand anders. Iedereen zal moeten doordrongen worden van het feit, dat hier het socialisme tegen het kapitalisme te velde trekt. En wij, kameraden, moeten hierin voorgaan, fanatieker dan ooit!

De Kultuurkamer in actie

Maar zij moet blijkbaar nog veel leeren!

In alle Nederlandsche dagbladen van 15 dezer troffen wij een A.N.P.-bericht aan, dat wij hierbij in vergroote fotocopie weergeven en waarin den volke kond wordt gedaan, dat het in den vervolge maar uit moet zijn om bij alle mogelijke aankondigingen geheel onnoodig Engelsche namen en uitdrukkingen te bezigen. Geheel terecht ziet men van overheidswege — al meldt het A.N.P. hierover niets — in dit gebruik een demonstratie van anti-Nederland, welke minstens zoo provoceerend werkt als het dragen van anjers, leeuwtjes, kruisjes e.d. Derhalve valt het toe te juichen, dat men thans vastbesloten schijnt aan deze praktijken een einde te maken.

GEBRUIK VAN VREEMDE WOORDEN.

'S-GRAVENHAGE, 15 Jan. — Zoowel van Nederlandsche als van Duitsche zijde heeft men aanstoot genomen aan het feit, dat herhaaldelijk met name in advertenties en andere aankondigingen van feestvoorstellingen, muziekuitvoeringen, variété's, enz. geheel onnoodig Engelsche namen en uitdrukkingen worden gebruikt. Aan de bladen is derhalve verzocht, voortaan zulke advertenties of aankondigingen niet meer op te nemen. (A.N.P.)

We zouden natuurlijk mogen verwachten, dat de overheid zelf er angstvallig voor waakt om onnoodig Engelsche namen in haar publicaties te gebruiken en deze verwachting wordt zelfs een gerechtvaardigde eisch, wanneer het stukken betreft, welke afkomstig zijn van de Nederlandsche Kultuurkamer. Indien er één instituut is, dat een voorbeeld moet geven inzake het juiste taalgebruik, dan is het toch wel de instelling, wier taak bestaat uit de instandhouding en zuiverhouding onzer kultuur. „Van vreemde smetten vrij!"

In dit verband namen wij met toenemende verwondering en ten slotte met ergernis kennis van een rondschrijven van het Gilde voor Theater en Dans van de Ned. Kultuurkamer, Vakgroep Gezelschapsdansleeraren, gedateerd Januari 1942, dat vrijwel gelijktijdig uitkwam met bovenaangehaald courantenbericht. In dit rondschrijven, dat het examenprogramma bevat voor het her-examen dansleeraren, lezen wij het volgende:

Wat is, wat beteekent, in welke figuren komt voor, wat is de beschrijving van:
Dansstijl, houding, het leiden en volgen, **poise, balance, sway, C.B.M. C.B.M.P.**, het draaien, rijzen en dalen, dansrichtingen, voetplaatsing, **outside partner, partner outside**, maat, tempo, rhythme, **syncope, accent, check, hesitation, hesitation step, swivel, twist, curve, wave, P.P., fall away, Brush, brush step, pull step, pivot, hiel pivot, teen pivot**, hieldraai, **overswing, spin, outside spin, chassé, open chassé, cross chassé, lock step, twinkle, drag, rocks, corté, wing, whisk, Impetus** (open en gesloten), **Telemark** (open en gesloten), open en gesloten draaien, **Amalgamation, sequence, link step** en het loopen?

Deze vakgroep gezelschapsdansleeraren heeft een jaar tijd gehad om de wereld van den dans van de daar zoo welig tierende Engelsche ziekte te genezen. Ziethier het resultaat! Leest het en ergert U!

Wij hebben ons laten vertellen, dat dit rondschrijven uitgegeven is onder verantwoordelijkheid van een gewezen verzekeringsagent. Indien dat zoo is, laat deze man dan zoo spoedig mogelijk naar zijn „all-risks" terugkeeren en geen risico's meer nemen op het glibberige pad der kultuurbewakers!

Stervend Genève

Ook voor Genève was de Volkenbond slechts een schijnopleving - De stad met het laagste geboortecijfer ter wereld

WANNEER de winterwind door de straten van Genève giert en land en meer grijs in grijs in de winterstarheid blikken, dan kan het gebeuren, dat de haastige wandelaar op de Quai Wilson een oogenblik stilhoudt en met weemoed terugdenkt aan de „groote" dagen, toen de stad zoo ongeveer het middelpunt der wereld vormde. Voorbij zijn de tijden, waarin de cello-stem van Briand in de Salle de la Réformation weerklonk, waarin de kleine Benesj bedrijvig van voorkamer naar voorkamer snelde en het maskerachtige lachje van Sir Austen Chamberlain den journalisten stof voor diepgaande beschouwingen bood. Voorbij zijn ook de dagen, waarop Stresemann in „Bavaria" zijn bier dronk en Lady Drummond met haar 5 windhonden in „Carlton" op de thee verscheen. Ja, zelfs schijnt de tijd reeds ver terug te liggen, waarop de elegante Mr. Eden den heer Litwinow in de heilige Geneefsche hallen binnenleidde en Aga Khan als laatste president van de volkenbondsvergadering zijn oostersch-weelderig feest gaf. Wat gebleven is, dat zijn leege steenmassa's in het Arianapark en.... een berg van schulden. Sinds Avenol Genève stil en zonder opzien verlaten heeft, is heel deze verschrikking tot een onwezenlijk droombeeld geworden en tot een episode in de geschiedenis van Genève, die wel den roem der stad over de heele wereld verbreidde, doch in den grond der zaak aan haar eigenlijke leven en aan haar diepere problemen niets veranderde.

Want hoe merkwaardig het ook klinken mag: De Volkenbondsaera beteekende in feite voor Genève slechts uiterlijke glans en uiterlijke welvaart. Het was een roes — en nu, nu het gewone leven is teruggekeerd, schijnt het heele verleden zoo hol en wezenloos. Wie wist, dat reeds in den tijd, toen Genève op het toppunt van zijn roem scheen te staan, de langzame, sluipende volksdood aan zijn gebeente knaagde? En wie kon temidden van den glans en de nerveuze bedrijvigheid vermoeden, dat reeds toen de stad tot de onvruchtbaarste plaatsen van Europa, ja, van de geheele wereld behoorde? Eerst thans heeft de wetenschap den sluier van de bevolkingsproblemen van Genève weggenomen, en het beeld, dat zich aan den verbaasden toeschouwer voordoet, is verontrustend en schokkend.

Wij weten, tot welk een ernstige bezorgdheid de ontwikkeling in Zwitserland in het algemeen aanleiding geeft. Veel erger dan in alle overige gebieden van het „Eidgenossenschaft" staan de dingen er in Genève voor. Van alle groote steden ter wereld heeft Genève, na Weenen en Oslo, het laagste geboortecijfer, waarbij moet worden gezegd, dat de toestanden in Weenen in de laatste drie jaar reeds een essentieele verandering hebben ondergaan.

Genève was in 1850 nog de grootste stad van Zwitserland.

Reeds in 1870 werd zij door Zürich, in 1900 ook door Bazel overvleugeld en tegenwoordig is ook Bern haar reeds voorbijgestreefd. Meer nog: Het inwonersaantal van de stad Genève staat niet slechts stil, doch het is sinds 1920 zelfs aan het afnemen. In 1920 had Genève 126.626 inwoners, in 1930 nog 124.121 en in 1939 nog maar 123.000. Vergelijkt men daarmee het bevolkingsgetal van andere Zwitsersche steden, dan blijkt, dat in denzelfden tijd, waarin het aantal inwoners van Genève met 3000 verminderde Bern een uitbreiding van 18 pct., Bazel van 20 pct. en Zürich zelfs van 42 pct. vertoonde.

De teruggang van het bevolkingscijfer van Genève kan, zooals diepgaande onderzoekingen hebben aangetoond, noch op rekening van een sterke emigratie, noch op die van een geringe immigratie gesteld worden. Zijn oorzaak ligt meer in het bijzonder lage geboortecijfer.

Van alle Zwitsersche kantons heeft Genève het laagste geboortecijfer. Met 9.3 per 1000 inwoners bereikt het nauwelijks 3/5 van het reeds uiterst lage gemiddelde geboortecijfer van het land. Het is nog lager dan dat van Oostenrijk in de laatste jaren voor den Anschluss en verreweg het laagst van geheel Europa, ja van de geheele wereld.

Deze lage geboortecijfers mogen echter in het geheel niet van een laag huwelijkencijfer afgeleid worden. Integendeel: na Bazel-stad en Schaffhausen, vertoont Genève zelfs een der hoogste huwelijkencijfers van Zwitserland, welk laatste vergeleken bij het overige Europa al heel belangrijk is.

De vruchtbaarheid der huwelijken is buitengewoon gering.

In Genève is het getal der geboorten slechts ongeveer even hoog als dat der huwelijken — een situatie, die op de heele wereld niet geëvenaard wordt. Welke toestanden daaruit voortspruiten toonen de volgende getallen aan:

In het kleine kanton Genève worden heden jaarlijks rond 1000 kinderen minder geboren dan dertig jaar geleden (gemiddeld 1609 in de jaren 1936—'39 tegen 266 in de jaren 1901—1905). Het gevaar, dat de scholen leeg worden en de tehuizen voor ouden van dagen vol (waarvoor zich ook geheel Zwitserland geplaatst ziet, wanneer de ontwikkeling der bevolking geen grondige verandering ondergaat) is in Genève reeds harde werkelijkheid: in de lagere scholen van het kanton zijn tegenwoordig 3400 kinderen minder dan een kwart eeuw geleden!

IN geen ander Zwitsersch kanton zijn ook de verouderingsverschijnselen zoo verontrustend als in Genève. Terwijl van 1910—1930 het aantal jonge menschen beneden de twintig jaar een vermindering met 18 pct. onderging, heeft zich over dezelfde periode het getal van hen, die ouder dan zestig jaar zijn met rond 50 pct. vermeerderd. Onder deze omstandigheden behoeft het geen verwondering te wekken, dat de bekende pyramide van den bevolkingsgroei in Genève reeds zeer duidelijk den vorm van een grafurn heeft aangenomen, welker basis even smal geworden is als de hals, die het aantal 60-jarigen weergeeft. Men vraagt zich onwillekeurig af, waartoe in den loop der volgende decennia een dergelijke katastrofale ontwikkeling leiden moet.

Blijkbaar is in Genève de wil tot het krijgen van kinderen tot een angstwekkend lagen graad gedaald. De publicaties van statistici hebben uitgemaakt, dat het getal van de gemiddeld in een huisgezin vereenigde personen lager ligt dan in elk ander kanton van Zwitserland. In het jaar 1930 daalde het tot 3.2. Dat klopt aan den anderen kant met het groote aantal der zgn. „eerstgeborenen". In 1939 waren 55 pct. van alle pasgeboren kinderen in Genève eerstgeborenen (t.o. 36.5 pct. in overig Zwitserland), waaruit men zich gemakkelijk een beeld van de buitengewone onvruchtbaarheid der huwelijken kan vormen.

Toen eenige maanden geleden in Genève een verbitterde strijd om twee zetels in den nationalen raad woedde, toonde het resultaat der verkiezing aan, dat zich in het partijstelsel een ingrijpende verandering had voltrokken. De uitslag van de verkiezing hield zonder twijfel verband met de kritieke economische situatie van het kanton Genève. Maar het was toch ook wel de uitdrukking van een algemeene desoriënteering, die zich meer van de Geneefsche bevolking schijnt meester te maken. De hier geteekende ontwikkeling van de bevolking der Rhônestad kan zeer zeker eveneens daarop worden herleid. Het lijkt, alsof de geografische toestand van Genève in het uiterste zuidwestelijke einde van het land zonder voldoende achterland plotseling zijn geheele problematiek onthulde — die problematiek, die door den schijnbloei van den Volkenbondstijd niet was opgeheven, maar alleen voor eenige jaren op den achtergrond gedrongen.

Jakob Schaffner:

DE SOCIALE OORLOG

De schrijver Jakob Schaffner werd 14 November 1875 te Bazel geboren als zoon van een tuinman in particulieren dienst. Na den dood van zijn protestantschen vader en het vertrek naar het buitenland van zijn katholieke moeder verbleef hij een tijdlang bij zijn grootouders van moederszijde. Hoewel protestant gedoopt, werd de jongen hier volkomen katholiek opgevoed en fungeerde hij zelfs als misdienaar. De volgende periode van zijn leven 1884-1891 bracht hij door in een protestantsche kostschool voor arme kinderen te Beuggen waar hij eenig onderricht genoot. Het was een slechte tijd voor hem. Na afloop werd hij bij een schoenmaker in de leer gedaan waar hij in 1893 wegliep. Vele jaren lang reisde hij nu door Duitschland, België en Frankrijk en, na voor eenigen tijd in Bazel teruggekeerd te zijn, waar hij zijn eerste werkjes schreef, opnieuw door Duitschland, Denemarken, Nederland, Frankrijk en Italië. Van deze reizen heeft hij een groote liefde voor Duitschland en het Duitsche volk overgehouden, zoodat hij zich dan ook metterwoon in Doberan (Mecklenburg) vestigde en bijna al zijn werken in Duitschland liet verschijnen. Hij is tweemaal gehuwd geweest en heeft één zoon. In zijn werken hield hij zich aanvankelijk bezig met psychologische en erotische of sexueele problemen, doch al spoedig begon hij sociale wantoestanden aan de kaak te stellen en de moderne wankultuur te hekelen. Hij openbaarde zich als een humanitaire idealist. Zijn liefde voor Duitschland, dat hij zijn vaderland noemt, blijkt o.a. uit de werken: „Der Passionsweg eines Volkes", „Die deutsche Auferstehung - Deutschlands Rettung durch die deutsche Erde", „Die Heimat", „Eine deutsche Wanderschaft" en vooral uit „Offenbarung in deutscher Landschaft".

IN het Rijk is langzamerhand in alle lagen het groote begrip doorgedrongen, dat deze oorlog zich principieel van alle vorige oorlogen onderscheidt; in het buitenland begint de groote massa pas langzaam te begrijpen; zij begint daarmee echter vroeger dan haar geestelijke leiders.

Het elementaire, waarom het hier gaat, is — in één woord — het lot van den arbeidenden mensch, zijn plaats in de maatschappij voor de komende eeuwen, zijn bevrijding zoowel uit den positieven vorm van het kapitalisme, de zucht naar het privaatbezit, als uit den negatieven, den klassenstrijd, en zijn verhooging tot den rang van de voornaamste drager van staat en toekomstige kultuur.

VELEN in het buitenland staren nu nog geboeid op de gebeurtenissen in Noorwegen, Nederland en België. Wij willen volstrekt niet onderzoeken, wat de „neutraliteit" van die staten waard was en in hoeverre hun politieke leiders schuld op hun volken geladen hebben. Daar gaat het tegenwoordig niet meer om. Indien er een groote beweging aan 't werk is met als doel de bevrijding en verhooging van den arbeidenden mensch, dan is iedere nòg zoo harde maatregel gerechtvaardigd, die geschikt is op dit halfrond de tyrannie der grootgrond- en goudbezitters te breken en in haar plaats de volks- en kultuurscheppende heerschappij van den productieven arbeidenden mensch in alle landen te stellen.

In alle landen! Want dit moet eindelijk begrepen worden, dat het Duitsche arbeidersvolk niet voor de wereldheerschappij van zijn vermeende nieuw-kapitalisten strijdt (die er in zijn socialen staat niet meer zijn), omdat men een arbeidersvolk slechts in een dergelijken gigantischen strijd met den laatsten inzet van alle krachten kan leiden, voor zijn eigen doeleinden en zijn eigen lot. Deze menschen zeggen: „Het lijkt wel, alsof men ons niet vrij en gelukkig zal laten werken en genieten, zoolang er in Europa nog één kapitalistische uitbuiterskongsi aan het werk is. Dan zullen wij schoon schip maken en ervoor zorgen, dat in de toekomst nog slechts bewuste arbeidsvolken op dezen ouden bodem leven en wel vrije, door hun arbeid geadelde en verhevene en door hun kultuurscheppingen heerschende en gelukkige — in alle landen!"

BEGRIJPT dit goed: in alle landen! Dat is nu het doel van dezen oorlog: de vrije, broederlijk en vreedzaam werkende gemeenschap der arbeidende volken, in een uitgebreid stelsel van verstandige, historische, onderlinge geordendheid voor de komende eeuwen, geleid door het sterkste en meest bewuste dezer arbeidende volken, het Duitsche.

Gelukkig is hij, die, omdat hij het begrijpt en er één nieuw gevoel in hem is gewekt, hiertegen „Ja" zegt!

Ontaard of niet?

In bijgaande nagekomen Haagsche beschouwing geeft een deskundig medewerker zijn meening over de kwestie-Sluyters, die in de Nederlandsche pers zooveel stof deed opwaaien.

HET probleem Sluyters heeft al heel wat pennen in beweging gebracht, waaraan waarschijnlijk de rede, door den Secretaris-Generaal van het Departement voor Volksvoorlichting bij de opening der tentoonstelling van des schilders werken in Den Haag niet vreemd is geweest.

Jan Sluyters heette een der grootsten onder de Nederlandsche schilders! Dat was toch velen bezoekers der tentoonstelling al te erg en veler gedachten gingen naar de grooten uit onze gouden eeuw terug, naar Rembrandt, Jan Steen, Frans Hals, en zoovele anderen, ook al bracht men het verschil in tijd in aanmerking.

Sluyters' werk kenmerkend Nederlandsch; zoo was bij de opening georakeld. Naar vorm en naar inhoud nog wel. En waar zijn de groote thema's van het menschelijk leven in zijn kunst verwerkt? Of moet als zoodanig wellicht het bekende miezerig boerentafereel uit Staphorst gelden? En wat te zeggen van Sluyters' opvatting van „het wonder de vrouw"?

Met hooggespannen verwachting betraden na zulk een inleiding van gezaghebbende zijde de kunstminnenden den Haagschen Kunsttempel.

Onmiddellijk kon men daar kennis maken met het zelfportret van den kunstenaar in actie, een indruk, die gelukkig bij verderen rondgang door twee andere zelfportetten werd aangevuld. En dadelijk na den rondgang was het reeds duidelijk, dat het bij den indruk van Sluyters' werken niet gaan kon over de vraag of we in hem met een technisch bekwaam kunstenaar hebben te maken. Dit staat al dadelijk vast voor wie de reeks portretten van Prof. de Sitter, Willem Mengelberg, Dr. Wibaut, Baron Roëll en het zelfportret Nr. 146 heeft gezien. Want uit deze alle spreekt onweersprekelijk een zeldzaam diepe opmerkingsgave van den kunstenaar en een zeldzame vaardigheid om die indrukken op het doek weer te geven. Alleen het portret van Mevr. v. d. V. de Vries (Nr. 12) schijnt als zoodanig mislukt, daar de belangstelling van den toeschouwer meer door het eenigszins opdringerig toilet in beslag wordt genomen en het gelaat door den grooten hoed te veel naar den achtergrond wordt gedrongen. Het geheel maakt daardoor meer den indruk van een modische figuur.

Er dringt zich evenwel bij dien rondgang aan den toeschouwer nog een andere indruk op, die door nagenoeg alle stukken wordt bevestigd: *de totale afwezigheid van een ideaal van vorm- en zieleschoonheid*. En deze tekortkoming betreft dan juist die werken, waarbij de kunstenaar in de keuze van zijn motieven of van zijn onderwerp vrij was en bij de uitbeelding daarvan aan zijn fantasie den vrijen loop kon laten. Waar is bij al die werken ook maar eenig ideaal merkbaar? In vele ervan komt zelfs een realisme van de meest stuitende soort tot uiting.

Tevergeefs zal men in de tallooze vrouwelijke naaktfiguren naar de uitbeelding van een schoonheidsideaal zoeken; bij enkele daarvan (Nrs. 26 en 84) en ook bij de piëta (Nr. 37) valt zelfs een wanverhouding in de uitbeelding der lichaamsdeelen te constateeren.

Maar hiervan afgezien blijft het meest treffend, hoe de schilder naast zijn tallooze blanke naaktfiguren ook door eenige negerinnen en mulattinnen en door de Russische Natasja gegrepen is geworden, zoodat van een volksche instelling bij den kunstenaar Sluyters geen spoor is te ontdekken.

Datzelfde verschijnsel doet zich ook voor, en wel op zeer besliste wijze, in de andere werken van Sluyters: de weinige stadsgezichten, één bij avond en een rij oude huizen (wellicht in Amsterdam) met afbraakrommel, een nachtcafé, een straatje te Parijs, drie stukken op Bel' Ile betrekking hebbende, en een drietal op Portugal; alle deze wijzen op een voorkeur bij den schilder voor motieven, die te eenenmale vreemd zijn aan zijn geboortegrond.

Even weinig Nederlandsch gevoel verraden tenslotte de landschappen, die hier vertegenwoordigd zijn en de tafereelen uit Staphorst.

Samenvattend moet men constateeren, dat al het werk van den kunstenaar Sluyters een volkomen individualistisch ingestelde ziel ademt. Het vermag bij alle technische meesterschap, dat er uit spreekt, ons volk niet te pakken en de geest is volkomen on-Nederlandsch. Voor de nieuwe wereldbeschouwing, en dus ook voor „De Misthoorn" is deze kunst, al kan men ze niet direct in haar geheel als ontaard aanduiden, verwerpelijk. We aarzelen in' elk geval niet de nummers 2 („danseressen") 8 en 150a, die kubistisch ontworpen zijn, onder de ontaarde kunst te rangschikken.

Onnoodig tenslotte te zeggen, dat we ons met het inleidend artikel van den heer G. Kn(uttel) in den catalogus der tentoonstelling in geenen deele kunnen vereenigen.

Links: Zelfportret (Foto „De Waag")
Rechts: Pietà (eigen foto)

De angst der kerk

De kerk van Christus — en dat is de eenige kerk, die zich in Nederland praktisch geldend maakt — gedraagt zich in dezen tijd wel uitermate zonderling.

Er gaat geen week voorbij, of op onze redactiebureau's belanden tal van geschriften, uit christelijke kringen afkomstig, die zich min of meer bedekt en zelden openlijk, bezighouden met problemen, die de christelijke kerk plotseling zéér na aan het hart liggen, doch nimmer tot het terrein der religie behoorden.

Er gaat ook geen week voorbij, of men bericht ons van dominee's, heldhaftige priesters, die zich gedrongen gevoelden vanaf den kansel hun schare de wraken des ouden testaments toe te donderen, voor het geval iemand het in zijn hoofd zou halen, zich tot een andere orde dan die der christelijke kerk te bekennen. Ook hooren wij van pastoors en kapelaans, die met een onovertrefbaren ijver huisbezoek-campagnes organiseeren, welke meestal ontaarden in politieke lastervisites. Ja, zelfs komt het voor — en niet alleen in het Zuiden — dat onder leiding van den voorganger der kerkelijke gemeente een christelijke boycot wordt op touw gezet, met het doel een — meestentijds reeds uit de kerk gestooten — geloovige, die het waagde er een wereldsch ideaal van liefde en gerechtigheid op na te houden, naar den ondergang te brengen.

Deze gevallen zijn met tallooze andere aan te vullen.

Zij doen zich zóó dikwijls voor, dat zij kenmerkend worden voor de christelijke kerk van heden.

En het verdient de aandacht, dat het initiatief tot dergelijke kerkelijke acties nooit bij de gemeente, bij het volk, ligt, maar altijd bij hen, die zich de dienaren der kerk noemen. Zij zijn het, die de acties verder leiden.

Wat wil de christelijke kerk met deze van hoogerhand geïnspireerde bedrijvigheid bereiken? Wil zij een nieuwe orde, die zich in de materie en in den geest baanbreekt, tegenhouden? Is zij bevreesd, dat zij door de geweldige krachten, waarmee het nieuwe zich openbaart, meegesleurd zal worden in den afgrond, waarin al het verrotte en vergane van een voorbijen tijd wordt gestort? Of is zij bang, dat er een uur der verantwoording zal komen — verantwoording voor het volk?

Haar drijfveeren zijn ons onbekend. Maar wèl weten wij, dat géén kerkelijk verzet een beweging kan tegenhouden, die gaat vervullen, wat 2000 jaar en langer schoone droom bleef. Geen hel- en verdoemenisdreiging van roomsche prelaten, geen geniepige artikeltjes van calvinistische haatzaaiers, ja, zelfs geen reclame voor kerkbezoek kan verhinderen, wat zich natuurnoodwendig voltrekken moet.

Hoe de kerk uit de branding der tijden te voorschijn zal komen, zal van haar zelf afhangen. Zij moge echter bedenken, dat er een orde is, die de kerkelijke orde te boven gaat: de goddelijke scheppingsorde.

En het goddelijke heeft nog altijd gezegevierd.

Berlijnsche Brief

(Eigen correspondentie)

DE Engelsche en de Sovjet-nieuwsdiensten zijn er op uit geweest om de overige wereld te overtuigen, dat de Duitschers omstreeks de jaarswisseling zoowel in Rusland als in Noord-Afrika er van langs gekregen hebben. Zulks wordt weerlegd door den Engelschen militairen deskundige Liddell Hart, die bekend is door de nuchtere wijze, waarop hij de situatie telkens weer weet te beoordeelen. Hij is één van de weinigen, wier voorspellingen uitkomen. Zooals Liddell Hart betoogde, was het niet waar, dat het wapengeluk aan het Oostfront voor Duitschland een dusdanigen keer had genomen, dat de toon gerechtvaardigd kon zijn, waarop in Engeland en in de Vereenigde Staten omtrent de situatie aan het Oostfront werd gerapporteerd. Diegenen, die hun oordeel omtrent den militairen stand van zaken baseerden op de vetgedrukte hoofden in de pers, konden zich weliswaar verbeelden, dat de bolsjewisten bij Moskou flink opgeschoten en dat de Duitschers volledig op de vlucht waren geslagen, doch ging men het front op een eenigszins nauwkeurige landkaart met den noodigen ernst bekijken, dan kon er nauwelijks sprake zijn van eenige waarneembare wijziging. Op enkele punten in de buurt van Moskou hadden de Duitschers zich teruggetrokken over den afstand, dien iemand in een uur kan afleggen. In werkelijkheid kwam dus de zoogenaamde Duitsche aftocht slechts neer op een achterwaartsche beweging van ondergeschikt belang. Dat terugtrekken geschiedde trouwens in een tempo, dat volkomen strookte met de bedoeling van de Duitschers om geschikte winterkwartieren te betrekken.

Ten aanzien van de situatie in Noord-Afrika schrijft Liddell Hart, dat het voor de hand lag, dat het Britsche offensief, uit een verderstrekkend oogpunt bekeken, geen succes was, zoolang de vijand niet volslagen uit Noord-Afrika was verdreven. De correspondent van de „Times" te Kaïro komt eveneens tot de slotsom, dat het aan geenerlei twijfel onderhevig was, dat het Duitsche Afrikakorps nog steeds op volslagen strijdvaardigheid kon bogen. Ofschoon de Duitschers hebben te kampen met ravitailleeringsmoeilijkheden, als gevolg van de lange toevoerwegen, waardoor de gevechtsvaardigheid hunner Afrikaansche troepen aanmerkelijk geringer is, dan zij zou kunnen zijn, moest men van Engelsche zijde toegeven, dat het in het geheel niet gemakkelijk voor de Engelschen is, om het Noord-Afrikaansche leger van generaal Rommel, die met een in de krijgsgeschiedenis wellicht nog nimmer vertoonde taaiheid vecht, in de pan te hakken. Men moest veronderstellen, dat generaal Rommel intusschen eenige versterkingen had gekregen. Bij de Britten was dat echter op veel grootere schaal het geval, daar hun toevoerwegen heel wat minder moeilijkheden opleverden.

In zeven weken tijds en tot het einde van 1941 hadden de Britten aan het front in Lybië 1246 pantserwagens ingeboet. Hun insluitingstactiek bij Agedabia had zeer veel verliezen gekost. Het Engelsche omsingelingsplan was eerst op den derden dag duidelijk tot uiting gekomen. Sterke krachten op gepantserde vrachtauto's en aangevoerd door tanks hadden de dekking gevormd voor de gemotoriseerde troepen en voor de door auto's aangesleepte batterijen. Duitsche en Italiaansche pantserkrachten waren, volgens het verslag van een ooggetuige in de „Tribuna", bijgestaan door dozijnen van gevechtsvliegtuigen in een razend tempo komen aanzetten, ten einde zich onder de projectielenbaan van het eigen geschut op de flank van den vijand te werpen. De vijand had zoo snel moeten wijken, dat hij niet alleen zijn dooden en gekwetsten, doch ook tal van pantserwagens, gepantserde en ongepantserde automobielen (deels nog volledig bruikbaar) op 't slagveld had moeten achterlaten. Ook toen de Engelschen zich al in veiligheid waanden, werden zij nog door een tweeden aanval verrast. Van de gebezigde pantserwagens was een groot aantal pas uit Egypte aangekomen en deze hadden de kern van de Engelsche pantserformatie gevormd.

GEZIEN de vrijgevigheid, waarmede Washington indertijd met garanties en bijstandsbeloften steeds om zich strooide, wanneer het er om ging andere volkeren in den oorlog te drijven, is het wel typeerend, hoe tegenwoordig, na de catastrofale tegenvallers van de Angelsaksen in den Stillen Oceaan, alles om de Amerikaansche vloot roept, van welke men drie weken na het uitbreken van de vijandelijkheden nog niemendal had gehoord. Liddell Hart schreef hierover, dat deze vloot ongeveer veertien dagen noodig gehad zou hebben om van Pearl Harbour naar Singapore te komen, doch nu waren er reeds drie weken verstreken en nog had men niets van haar vernomen. Liddell Hart werpt derhalve de vraag op, of men deze vloot wellicht vasthoudt in verband met de verliezen, die zij in Pearl Harbour heeft geleden.*) Japan heeft intusschen kans gezien om in het westelijk gedeelte van den Stillen Oceaan een dusdanige uitmuntende positie als zeemogendheid te verwerven, dat het te bezien staat, of men Japan dat voordeel ooit weer zal kunnen ontrukken. Hongkong en Manilla zijn gevallen, de Philippijnen bijna veroverd en Noord-Borneo geheel afgesneden. Op het Maleische schiereiland heeft de tegenstander reeds waardevolle rubberaanplantingen en tinterreinen kunnen bezetten en het Nederlandsche Sumatra en Singapore komen hoe langer hoe dichter in de buurt van de krijgsbedrijven te liggen. Het is zeer goed denkbaar, dat de Japanners, aanvankelijk door hun luchtaanvallen en naderhand door het oprukken van hun landmacht, met goed gevolg de Engelsch-Amerikaansche leveranties voor China in Rangoon kunnen afsnijden. Zoodra de krijgsbedrijven ook op Ned.-Indië overslaan, zou daardoor Engeland's eigen weerstandsvermogen opnieuw worden aangetast.

*) *Inmiddels zijn weer ettelijke weken verstreken, zonder dat de Amerikaansche vloot zich laat zien. De conclusie is gerechtvaardigd, dat zij in het gunstigste geval ernstig beschadigd en niet in staat tot optreden is. — Red.*

Ook uit Australië en Nieuw-Zeeland worden steeds nieuwe hulpkreten tot Roosevelt gericht, aangezien men daarginds Engeland als schutspatroon klaarblijkelijk reeds heeft afgeschreven. Weliswaar is Roosevelt niet karig met zijn bijstandstoezeggingen, doch het duurt verdacht lang, eer men verneemt, wanneer die hulp komt opdagen.

De houding van de Zuid-Amerikaansche staten is door de klappen, die de Vereenigde Staten op den Stillen Oceaan hebben opgeloopen, uit den aard der zaak sterk beïnvloed geworden. De Braziliaansche staatspresident Vargas heeft tijdens een feestmaaltijd doen uitkomen, dat de afspraken tusschen Brazilië en de Vereenigde Staten van zuiver defensieve strekking waren en zich uitsluitend tot het Amerikaansche vasteland beperkten. De nationalistische en anti-oorlogsgezinde stroomingen in Zuid-Amerika, die zich tegen de propaganda van het Rockefeller-Instituut kanten, hebben opnieuw den wind in haar zeilen gekregen. Typeerend voor het streven van de Zuid-Amerikaansche landen, om de propaganda uit de Vereenigde Staten tegen Japan en de asmogendheden te ondervangen, is het afkondigen van het vergaderingverbod en van den staat van beleg in Argentinië, hetgeen geschiedde op het tijdstip, dat de ambassadeur van de Vereenigde Staten in Buenos Aires een openbare redevoering wilde houden en een betooging ten gunste der U.S.A. op touw poogde te zetten.

Hoe troosteloozer de oorlogssituatie er voor de Angelsaksen en de bolsjewieken gaat uitzien, hoe hoogdravender de plannen worden, die zij de wereld inbazuinen. Weliswaar heeft het overleg tusschen Churchill en Roosevelt blijkbaar tot geenerlei praktisch resultaat gevoerd, doch men neemt een air aan, alsof er geen vuiltje aan de lucht is. De beide staatslieden zijn niet eens tot de zoogenaamde volslagen eensgezindheid gekomen, die bij dergelijke gelegenheden steeds met zooveel ophef werd verkondigd. Zooals trouwens was te verwachten, hebben zich al dadelijk tegenstellingen voorgedaan ten aanzien van het vraagstuk, aan wien de militaire leiding moest worden toevertrouwd.

Ook het feit, dat de maritieme leiding aan de Amerikanen moet worden overgelaten, terwijl de Britten het bevel bij den oorlog te lande zullen voeren, heeft veel misnoegen aan den Engelschen kant gewekt, aangezien de Amerikanen eerst nog het bewijs van hun superioriteit in maritieme zaken zullen moeten leveren. (Aan den anderen kant konden ook de Britten op geenerlei heldhaftige verrichtingen ter zee bogen.) Of generaal Wavell, die nu de verantwoording zal krijgen te dragen voor de oorlogvoering te land in het Verre Oosten, de juiste man is op de juiste plaats, moet nog in het midden worden gelaten. Zijn roem als de „Napoleon der woestijn" in Lybië is slechts van korten duur geweest en generaal Auchinleck zal dáár nu moeten opknappen, wat Wavell niet is gelukt.

In Washington is men het er over eens geworden, dat den bolsjewieken bij de organisatie van het nieuwe Europa en bij het verzekeren van den vrede de vrije hand in Midden- en West Europa zal worden gelaten — nadat de geallieerden den oorlog zullen hebben gewonnen natuurlijk. De Britsche minister van buitenlandsche zaken, Eden, heeft deze toezegging aan Stalin moeten doen, ten einde hem voet bij stuk te doen houden. Het overige Europa heeft helaas moeten aanschouwen, welk lot de staten hebben ondergaan, waar de bolsjewieken in hun trant voor orde en voor het behoud van den vrede zorgden. Bij die tactiek zijn de Estlandsche steden b.v. 32 pct. van haar inwonertal door moordpartijen en deportaties kwijtgeraakt. In Letland, Litauen en Finland is het niet anders toegegaan.

Uittermate verbaasd over Engeland zullen allicht al diegenen zijn, die voor de zegevierende Duitsche troepen naar Engeland zijn uitgeweken, ten einde daarginds af te wachten, tot Engeland zijn belofte zal inlossen en krachtens zijn overwinning al deze vluchtelingen wederom in hun oude posities zal herstellen. Het zal dezen lieden niet ontgaan, dat overal, waar het bolsjewisme heerscht, eerst recht geen plaats meer voor hen zal zijn.

Zoowaar in Amerika heeft men er zich reeds bezorgd over gemaakt, hoe het door de Angelsaksen beraamde nieuwe Europa er zal uitzien. Zoo schreef de „New York Times": „Enkele van de beelden, die door de officieele vertegenwoordigers van verschillende overwonnen staten worden opgehangen ten aanzien van de toestanden in Europa, nadat de Duitschers de nederlaag hebben geleden, zijn even ontstellend als een Duitsche overwinning. In enkele landen zal men de afgezette heerschers weer aan het bewind willen brengen, andere cliques zullen hun eigen nieuwe régime wenschen op te zetten. Indien het militaire Duitsche gezag wegvalt, zullen er nergens voldoende sterke organisatorische krachten aanwezig zijn om de orde te bewaren en lijf en goed te beschermen."

In Washington heeft men voor dit probleem echter reeds een patente oplossing gevonden, die door hetzelfde blad wordt geformuleerd. Het zou niet meer, zooals in 1919, tot een vredesconferentie mogen komen, doch de Vereenigde Staten en Engeland zouden het oppergezag op zich moeten nemen en aan alle andere volken moeten voorschrijven, wat dezen te doen en te laten hadden. — Dat alles natuurlijk pas na een voor hen zegevierend beëindigden oorlog!

Berlijn, 13 Januari 1942.

BINNENLANDSCH OVERZICHT

Wij moeten nog even terugkomen op hetgeen wij in ons laatste overzicht schreven over de Londensche comedie ten aanzien van de bestraffing der kleine Quislings. In een gesprek, dat wij dezer dagen met enkele vooraanstaande nationaal-socialisten hadden, werd de mogelijkheid geopperd, dat deze sadistische neigingen van de emigrantenkliek beantwoord zouden worden. Dat is ongetwijfeld mogelijk. Al zullen de familieleden van den verachtelijken jood Van Blankenstein wel allen tijdig de aziatische kuierlatten hebben genomen, één zijner beruchtste boezemvrienden uit den tijd, dat hij in Nederland zelf zijn geestelijk oplichtersbedrijf uitoefende, Van Heuven Goedhart — geestelijk adviseur van het beruchte schotschrift De Blaasbalg — is nog steeds in ons land en heeft zelfs een min of meer officieele functie als opbouwer van Scherpenzeel. Voorts zijn er nog de naaste familieleden van vrome sadisten als Gerbrandy en Van Boeyen, kortom van alle emigranten die ginds nog steeds in den waan verkeeren, dat zij de Nederlandsche regeering vormen. Het ware inderdaad een koud kunstje, dit heele gezelschap in het nekvel te pakken en te beloven, dat bij de eerste de beste keer, dat de meer dan misdadige ophitsing tegen een held van nationaal-socialisten succes heeft, zij allen als represaillemaatregel zullen worden gefusileerd. Wellicht dat deze figuren iets meer tot de dames en heeren in Londen zeggen, dan den dood van P[illegible]tersen of Klaassen, die wegens het verleenen van hulp aan gelande Engelsche vliegers op de binnenplaats van een Nederlandsche gevangenis wordt terechtgesteld. Wat kan dat dezen lieden bommen? Zij draaien er een keer het Wilhelmus voor af en verzoeken daarbij den geachten kuddedieren in Nederland zich min of meer plechtig van hun zetels te verheffen. Dan hebben zij hun plicht jegens dommen Bartje gedaan en over drie dagen zijn ze den naam van hun slachtoffer alweer vergeten.

Een even zoo koud kunstje ware het, onze gedroste ministers voor den Hoogen Raad te dagen wegens het in flagranten strijd met de grondwet verplaatsen van den zetel der regeering buiten het grondgebied van het koninkrijk, en hen dienovereenkomstig te vonnissen. Een kroongetuige in de voorbereiding van dit vergrijp tegen de grondwet, mitsgaders de meer dan liederlijke ophitsing tegen een groep der bevolking — den dood van tien Nederlanders tengevolge hebbende — is in Nederland voorhanden; hij heeft den wensch te kennen gegeven zijn levensavond temidden van zijn volk te slijten....

Dit alles is ongetwijfeld mogelijk. Voor de rol van middernachtzendeling of barmhartigen Samaritaan voelen we daarenboven niets. Wanneer wij de voor ons slechts *theoretische* mogelijkheid aannemen, dat de wind draait en de bijltjesdag-enthousiastelingen hun bloedbruiloft zouden krijgen, dan kunnen wij nu reeds verzekeren er geen behoefte aan te hebben ons als lammeren te laten afslachten. Tegen dien tijd zouden wij ons zeker de juiste adressen herinneren alsmede de echt Hollandsche zegswijs, dat de eerste klap nog steeds een daalder waard is. Niet uit sadistische overwegingen, maar om bij voorbaat rechtvaardig te wreken, wat den onzen zou worden aangedaan, als de sadisten, die zich nu reeds dag in, dag uit zitten te verheugen over het bloedbad, dat zij zullen aanrichten, „hun" dag krijgen.

Practisch zullen wij echter voor deze beslissing nimmer komen te staan. De nationaal-socialisten kunnen zich de luxe veroorloven, hun politieke tegenstanders den eigen natuurlijken politieken dood te laten sterven! Daaraan, en daaraan alleen dankt een De Geer het, dat hij frank en vrij langs 's heeren wegen loopt te kuieren, alsof er geen 10en Mei 1940 is geweest en hij niet in een radiorede over de interneering van 21 Nederlanders de haat tegen de nederlandsche nationaalsocialisten tot levensgevaarlijke hoogte heeft opgezweept. Wanneer de sadistjes in Nederland hun bloedbruiloft bepalen op den dag, dat hier de Engelsche bajonetten zullen zijn, dan weten wij, dat daarmede de bloedbruiloft naar St. Juttemis is verschoven. Daarom behoeven wij geen gebruik te maken van het feit — ondanks alle geroddel over steunen op Duitsche bajonetten — dat die Duitsche bajonetten niet meer behoeven te komen, doch er reeds zijn. Dat wil zeggen, dat wanneer we van gelijken inborst waren als zij, op dit oogenblik met de bijlen zouden zwaaien, en op dit oogenblik onze tegenstanders aan de boomen zouden bengelen, die zij ons bereids in anonieme blokschriftbriefjes hebben toegezegd.

En daarmede ons in zijn kern door en door fatsoenlijke Nederlandsche Volk — het oog gericht op een gelukkige toekomst, waarin de klove zal zijn gedempt — bewijzen, dat niet zij de echte, verdraagzame Nederlanders zijn, maar wij!

Droeve cijfers

De economische rechtspraak — typisch oorlogsproduct — is voor de schatkist zeker geen onvoordeelig zaakje. In 1941 werden volgens de officieele cijfers aan 17490 personen en ondernemingen boeten opgelegd van 4½ millioen gulden. Voorts werden in 2380 gevallen ter waarde van meerdere tientallen millioenen guldens aan goederen in beslag genomen. We kunnen dus vaststellen, dat de zwarte handel en prijsopdrijving erg winstgevend is.... tot zij wordt ontmaskerd! Niettemin zijn het zeer droeve cijfers. Natuurlijk wordt lang niet alles achterhaald, en dit wetende zijn de gepubliceerde cijfers nog sprekender voor het gemis aan sociaal verantwoordelijkheidsbesef, bij breede lagen van ons volk.

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Winston Churchill is van z'n Amerikaansche reis in Engeland teruggekeerd. Vermoedelijk met een bezwaard hart, want hem wacht in het vaderland een allesbehalve opgetogen ontvangst en de boodschap, die hij meekreeg was al evenmin van dien aard, dat hij zou kunnen verwachten, dat daardoor de stemming, die in Engeland zoo langzamerhand tot beneden het nulpunt is gedaald, zou worden verhoogd. President Roosevelt liet namelijk bij monde van zijn minister van Marine, Knox, verklaren, dat Duitschland „staatsvijand nummer één" bleef en daarom in de eerste plaats aandacht zou worden geschonken aan het verloop van den „slag op den Atlantischen Oceaan" en het in stand houden van de verbindingswegen met Engeland. Of te wel — minder diplomatiek maar des te duidelijker uitgedrukt — „wij zien geen kans om de verloren positie in Oost-Azië en op den Stillen Oceaan voor Engeland te redden, laat dat land zelf maar eens probeeren, hoe het uit dat wespennest komt." Een verklaring, die ook Australië en Nederlandsch-Indië weinig hoopvol in de ooren klonk en die reeds leidde tot een aanmerkelijke verkoeling van de juist tot zoo'n peil van hartelijke vertrouwelijkheid gestegen relatie, die sommigen reeds aan een huwelijk — zij het dan ook een „marriage de raison" — deed denken.

Hoe slecht wel de stemming in Engeland op het oogenblik is, komt op meerdere wijzen tot uiting. Zij blijkt in de eerste plaats uit de onophoudelijke wisseling op de diverse commandoposten: nauwelijks lazen we, dat Duff Cooper uit Singapore is teruggeroepen — 'n „narrow escape" zouden we haast zeggen — of reeds komt de tijding, dat Sir Stanford Cripps, tot dusverre ambassadeur in het voor Engeland zoo hoogst belangrijke Moskou, zijn baantje heeft opgegeven en naar huis komt. Daarbij heeft het stuivertje wisselen onder de diverse admiraals en generaals — zoojuist is nog generaal Wavell van het tapijt verdwenen — zoodanige afmetingen aangenomen, dat wij het opgaven, het spel te volgen. Doch zij blijkt ook uit de houding der Engelsche pers. Werd niet dezer dagen openlijk verklaard, dat de door Engeland op Malakka geleden nederlagen nog zwaarder waren dan die de Russen in 1904 hadden te verduren? Dat klinkt al heel wat anders dan het bericht, dat nog een week terug verhaalde van een terugtocht op het schiereiland van 80 kilometer, die door de Engelsche dapperen al zingende werd afgelegd. En toch heeft ook dit eerste bericht, alvorens te worden vrijgegeven, een gestrenge censuur moeten passeeren. Het heeft er dan ook allen schijn van, dat de Engelsche regeering poogt, met een dergelijke opzettelijke openhartigheid, haar critici bij voorbaat den wind uit de zeilen te nemen. In hoeverre zij daarin slagen zal, dient te worden afgewacht — het zal wel blijken uit de houding van het Lagerhuis, wanneer Churchill daar dezer dagen „op het matje" komt.

En tenslotte is daar de stroom van geruchten, die over Duitschland wordt losgelaten. In verantwoordelijke Engelsche kringen weet men heel goed, dat berichten omtrent revolutiepogingen, te Berlijn opgestelde machinegeweren en hongeroproeren leugens zijn — men heeft ze er trouwens in de regeeringsgebouwen gemaakt. Ze worden echter op het publiek losgelaten met geen ander doel dan de aandacht in een andere richting te leiden en de meening te doen postvatten: „bij ons moge het dan slecht gaan, bij den vijand staat het er nog veel beroerder voor." De lichtgeloovigheid van het Engelsche publiek, dat deze dingen dan ook wel weer slikken zal, is ons nog bekend uit de jaren 1914—'18, zij is het gevolg van een geringe cultureele ontwikkeling, die op haar beurt wordt veroorzaakt door een sociale achterlijkheid, die in dit eens zoo rijke land, hemeltergend groot is.

Ook Amerika is in zijn rust gestoord. Reeds vallen, natuurlijk in hoofdzaak bij de „betere standen", bepaalde hamsterverschijnselen waar te nemen. Whiskey en champagne, bontsoorten en andere kostbaarheden worden tegen hooge prijzen opgekocht en verdwijnen uit de winkels. Zij zijn de voorbode van de toestanden, die zich daar zullen ontwikkelen, wanneer eens een tekort ontstaat aan stoffen — zooals bijv. rubber — die van beteekenis zijn voor de geheele samenleving aldaar. Dan zullen wij daar, alleen op veel en veel grooter schaal, de herhaling beleven van de tooneelen, die zich voordeden tijdens de „drooglegging".

Blijft, zooals wij dat trouwens reeds sedert het uitbreken van den oorlog gewend zijn, de redactie der Duitsche weermachtsberichten uiterst sober, gedurende de laatste dagen werden eenige malen plaatsnamen genoemd, waaruit althans in grove trekken de ligging der huidige frontlijn radioleugens van Moskou ten spijt, dat de valt vast te stellen. En het blijkt, alle radioleugens van Moskou ten spijt, dat de beweging in Westelijke richting, geboden door weersomstandigheden, die wij nu we zelf in de kou zitten mogelijk beter naar waarde kunnen schatten, niet slechts zeer gering was, doch tevens valt te constateeren, dat alle belangrijke gebieden — nota bene na twee maanden „terugtocht"! — zich nog steeds vast in Duitsche handen bevinden. Waarom dan Stalin's troepen, de wintertemperaturen, den Duitschen tegenstand ten spijt en ongeacht de bloedige verliezen, hun aanvallen blijven voortzetten? Laat ons daar het hoofd niet over breken — zij zijn zinloos, zooals het geheele bolsjewisme zinloos is.

NIEUWS VAN DE WEEK

15 JANUARI: Jap. w.m.b.: Uitbreiding der landing op Celebes; snelle opmarsch op Malakka; 39.000 br. t. scheepsruimte in Ned.-Indische wateren vernietigd — Donald benoemd tot Minister van Productie in de Ver. Staten — Uitgifte van zinken centen, 2½ centen, dubbeltjes en kwartjes.

16 JANUARI: Jap. w.m.b.: Stad Malakka bezet; Pekan aan de Oostkust van Malakka bereikt; Japansche troepen op 150 km. van Singapore — Pan-Amerikaansche conferentie te Rio de Janeiro geopend — Dr. Fischböck benoemd tot rijkscommissaris van prijsbeheersching in Duitschland — Personeele belasting voorloopig stopgezet — Kleingeldhamsteraar te Amsterdam gearresteerd.

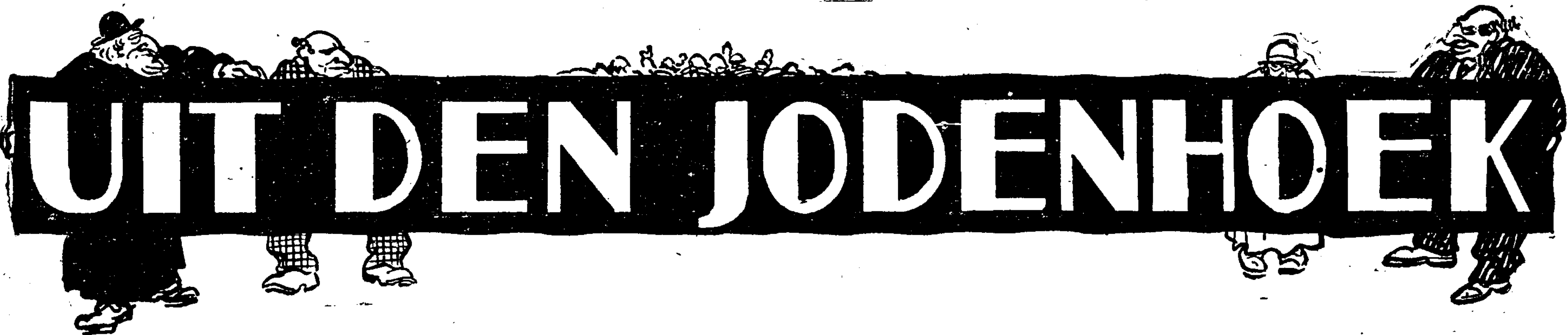
17 JANUARI: Jap. w.m.b.: Japansche troepen tot 100 km. van Singapore genaderd — Paus Pius XII tegen oorlogsdeelname der Zuid-Amerikaansche staten — Toenemende Engelsche druk op Turkije — Churchill in Engeland teruggekeerd — Sir Archibald Clark-Kerr volgt Sir Stanford Cripps als ambassadeur van Engeland te Moskou op — Schaatsenrijden: Friesche elfmerentocht met 10.000 deelnemers.

18 JANUARI: Jap. w.m.b.: Japansche troepen voor Singapore — G[illegible]aal-veldmaarschalk Von Reichenau overleden — Generaal-veldmaarschal[illegible] Von Brauchitsch geopereerd — Stijgende voedselnood in Engeland — Gaullistische overval op Spaansch [illegible]and — Australië dreigt met aansluiting bij de Ver. Staten — Gen. Wav[illegible] wordt in Britsch-Indië vervangen door gen. Alan Hartly — De 250.000ste Belgische arbeider in Duitschland werkzaam — Mussert opent kringhuis te Apeldoorn — Prof. dr. Goedewaagen spreekt voor het Studentenfront te Amsterdam — Mr. Rost van Tonningen deelt mede, dat 40 à 50 pct. van het zilvergeld gehamsterd was.

19 JANUARI: O.K.W.: Feodosia op den Krim in stormaanval heroverd — Jap. w.m.b.: Ambon bezet — Militaire conventie tusschen Duitschland, Italië en Japan onderteekend — Moordenaars van Abbeville, o.a. van Joris van Severen, ter dood veroordeeld.

20 JANUARI: O.K.W.: Gevechten ten N. Oosten van Feo[illegible] Jap. w.m.b.: 20.000 man Australische troepen op Malakka ingeslot[illegible] [illegible]n.-veldmaarschalk Keitel bezoekt Hongarije — Regeeringsreconstructie in het Protectoraat — Saw, min.-pres. van Birma, in Engeland gearresteerd — Ned.-Ind. regeering treft maatregelen tegen inflatie — Japan verklaart geen territoriale oorlogsdoelen te hebben.

21 JANUARI: O.K.W.: Felle gevechten aan het heele Oostfront. Groote buit voor de Duitschers op den Krim — Aanval op Singapore vanuit zee begonnen — Japansche en Thailandsche troepen in Birma in actie — Spanning rond Turkije groeit.

HAARLEM:

Paarlen van een uitverkoren volk

Onder de (gelukkig) weinige joden, die de stad Haarlem binnen haar poorten telt, bevinden er zich enkele, die door hun wangedrag voortdurend aanstoot geven aan de arische gemeenschap, zoodat men zich afvraagt, hoe het mogelijk is, dat hun optreden in het openbaar nog langer geduld wordt.

Daar is in de eerste plaats de dochter van den leerhandelaar Prins, Schagchelstraat 5. Om haar zonderling gedrag wordt zij in den volksmond „gekke Alie" genoemd. Dat haar houding alle perken te buiten gaat, zoodat haar opname in een inrichting —waarvoor de jood Prins rijk genoeg is — zeer gewenscht is, moge blijken uit het volgende.

Door de jeugd geplaagd, ontsteekt zij in woede en holt de wegloopende jongens en meisjes achterna. Omdat ze die nooit te pakken krijgt, koelt ze haar drift dan op een of anderen voorbijganger, die — van deze Prins geen kwaad vermoedend — het merkwaardige schouwspel gadeslaat. Ze spuwt hem een lading speeksel uit haar immer kwijlenden mond op zijn kleeding of — bij voorkeur — in het gezicht. In de Bartel Jorisstraat gebeurde het, dat een vrouw volkomen onpasselijk werd. Loopt iemand in de drukke hoofdstraten, die zij bij voorkeur opzoekt, per ongeluk tegen haar op, dan kan het gebeuren, dat hij eveneens de volle laag krijgt.

Onder de demokratie was het verklaarbaar, dat joodsche individuen als deze gekken vrijelijk konden rondloopen. Thans echter verwachten wij, dat men den vader zal gebieden zijn dochter binnenshuis te houden of haar in een inrichting ter verpleging op te nemen. Op de Nieuwe Achtergracht in Amsterdam staat nog een gebouw, voor welks oprichting verschillende „groote" Nederlanders zich verbazend druk gemaakt hebben. „Gekke Alie" is daar ongetwijfeld op haar plaats. Een belangrijk deel van de verplegingskosten kan worden gehaald uit het bedrag, dat het jodenkind thans wekelijks versnoept.

Een tweede steen des aanstoots in Haarlem is de jood S. Mok, die woont op het Klein Heiligland, doch meestentijds verblijf houdt bij de centrale verwarming in de hoofdzaal van het hoofdpostkantoor, zoo hij althans niet „aan het werk" is. Dat „werk" bestaat uit het verzamelen van dierlijke uitwerpselen, die hij op straat oppraapt en in de zak steekt. Met welk doel is ons onbekend, en het interesseert ons ook niet in het minst. Wat ons wèl interesseert, is, dat deze, met een sexueele afwijking behepte zoon van het woestijnvolk, zoo spoedig mogelijk aan het Haarlemsche stadsbeeld wordt onttrokken. Wellicht is er — ergens in Europa —gelegenheid hem aan het werk te zetten, dat hem zoo na aan het hart ligt.

Hoe het volk over deze joodsche smeerlapperij denkt, moge hieruit blijken, dat een Hollandsche huisvrouw, die de wasch stond te doen en zag, hoe jood Mok weer aan het verzamelen was, een emmer water nam en dien, vóór het voorwerp harer ergernis de beenen kon nemen, over zijn jodenhoofd uitstortte. Jood Mok schijnt bij zijn straatslenterijen een voorkeur aan den dag te leggen voor het bezoeken van boekwinkels. Men zij dus gewaarschuwd! Overigens is het een vanzelfsprekende eisch onzerzijds, dat deze sexueele abnormaliteit van de straat verwijderd wordt. Zoo gezegd: wellicht kan hij ergens bij den opbouw van het nieuwe Europa verdienstelijk werk verrichten.

Het individu J. Baks, Lange Wijngaardstraat 21, maakt er, geen ander beroep hebbende, zijn werk van jonge arische vrouwen aan te spreken en hen te verzoeken huishoudster bij hem te worden. Zijn bedoelingen zijn duidelijk. Wij signaleerden zijn methoden reeds eerder, en het wordt tijd, dat de arische gemeenschap van dit ziekelijke produkt bevrijd wordt.

Wij wenschen ook de aandacht te vestigen op een tweetal jodenjongens, die een school voor onvolwaardige kinderen bezoeken. Een hunner geeft door het luidkeels uitbraken van godslasteringen aanstoot aan de godsdienstige menschen. Stratenlang kan hij de grofste vloeken rondschreeuwen, zeer tot genoegen van een gedeelte der Haarlemsche jeugd. De ander is een apathische onnoozele, die geen aanstoot geeft. Het lijkt ons wenschelijk dat deze beide jodenkinderen onder permanent (joodsch) toezicht worden geplaatst, zoodat zij geen geloovige ariërs tot last zijn. Ook hier kan de „Joodsche Invalide" nuttig werk verrichten; zij beschikt over stevige fondsen, die veel te eenzijdig worden gebruikt.

Tenslotte nog enkele opmerkingen over de rijk gezegende en in grooten omvang op de samenleving parasiteerende jodenfamilie Van Gelder, Korte Begijnestraat 29 rood.

Deze tot vervuiling vervallen mischpoche heeft het klaargespeeld een zeer belangrijk bedrag uit de Haarlemsche Winterhulp te incasseeren. Ofschoon enkele functionarissen van het Haarlemsche Winterhulpcomité zich verzetten tegen steunverleening aan deze familie, is hun advies genegeerd en heeft men een voor dit geval onbegrijpelijk hooge uitkeering gedaan. De kinderen uit dit gezin maken op alle mogelijke manieren de straat onveilig door het met grooten aandrang aanprijzen van bloemen (zonder ventvergunning), door het afbedelen van geld of automaatmunten en.... bioscoop- of schouwburgkaartjes. Aangezien joden den toegang tot deze vermaaksgelegenheden ontzegd is, zullen de kaartjes wel versjacherd worden. Het mooiste bij dit alles is nog, dat sommige Haarlemmers van het bekende echt-Nederlandsche slag verteederd worden door de bedelpartijen van de familie en den kinderen geld geven, alhoewel de joodsche kolonie in Haarlem rijk genoeg is om voor haar leden te zorgen.

Wie het bovenstaande gelezen heeft, zal tot het inzicht komen, dat er in Haarlem nog veel te zuiveren valt. Het lijkt ons, dat alleen een grondige reiniging al het joodsche vuil hier op kan ruimen!

SCHIEBROEK:

Brutaal

Het Jodenduo E. M. en M. E. Nathans te Schiebroek, handelende in oliën en techn. artikelen heeft ter gelegenheid van de jaarwisseling een circulaire rondgezonden, waarin het zegt:

„Wij zijn tenslotte in het volle vertrouwen, dat het welbekende spreekwoord „Achter de wolken schijnt de zon" ook voor ons weer spoedig zal gelden."

Met andere woorden: de heeren geven uitdrukking aan hun hoop op een spoedige angelsaksisch-bolsjewistische overwinning!

Even verder zeggen zij:

„Mocht niettegenstaande ons optimisme het contact tusschen U en onze firma tijdelijk verbroken worden, zoo hopen wij, dat de aanblik van onze kalender een voortdurende herinnering aan onze firma moge zijn, en dat, zoodra dit contact weer hersteld kan worden, wij Uw gewaardeerde orders weer zullen ontvangen."

Dat idee van dien kalender als herinnering aan het uitbuiters- en woekeraarsvolk, wanneer de laatste jood onzen bodem verlaten zal hebben, is niet gek. Brutaal echter is het te veronderstellen, dat de heeren nog eens terug zullen keeren!

AMSTERDAM:

Rare manieren

In de hoofdstad bevindt zich aan de Weteringschans 259-261 en Falckstraat 6 de Wilhelmina Catharinaschool. Hij is gesplitst in twee afdeelingen: een joodsche en een arische. Hoofd van *beide* afdeelingen is de heer L. Burgers, een stille tegenstander van de nieuwe orde. Genoemde heer nam onlangs de volgende zeer paedagogische beslissing:

Een leerling der arische afdeeling, Jeugdstormer, vertikte het een leerling van de joodsche afdeeling, die vroeger bij hem in de klas gezeten had en waar hij dus uiteraard veel omgang mee had, nog langer te groeten. Het jodenjong ging zich beklagen bij het hoofd, dat den jeugdstormer bij zich liet komen en hem vermanend mededeelde, dat „de beleefdheid gebiedt„ dat wanneer je iemand kent, je hem groet". Triomf voor Juda!

De heer Burgers is natuurlijk behalve jodenvriend ook een trouw Oranjeklant. Hij droeg destijds (o, volkomen onschuldig!) een witte anjer en kon slechts na lang aarzelen met groote zelfoverwinning besluiten — ingevolge de voorschriften — het koninklijk portret in de school te verwijderen. Verjaardagen van de kleinkinderen der gevluchte koningin gedenkt hij met een traan in 't oog.

Een zonderling feit op deze school is nog, dat een zekere juffrouw Nijhuis (arische) les geeft op de joodsche afdeeling.

Wanneer een dergelijke toestand *officieel* getolereerd wordt, dan moeten wij tot onzen spijt constateeren, dat de autoriteiten van de bedoeling der rassenscheiding al heel weinig begrijpen. Het is toch duidelijk, dat financieele noch andere redenen deze situatie kunnen vergoelijken!

Strenger toezicht op de W.-C.-School lijkt ons niet overbodig!

Voortgaande zuivering

Op onzen oproep aan de lezers van „De Misthoorn", om ons behulpzaam te zijn bij het zuiveren der vele leesbibliotheken, zijn verschillende lezers aan het werk getogen en hebben ons lijsten of catalogi toegezonden van bibliotheken in hun woonplaats, met daarin aangestreept de onvolksche literatuur, die er nog voorhanden is. Wij meenen te weten, dat andere lezers nog bezig zijn met het samenstellen van deze lijsten en het verzamelen van gegevens, of althans met de plannen daartoe rondloopen. Moge deze oproep hun dan nogmaals herinneren aan de taak in het belang van het volk, die zij vrijwillig op zich kunnen nemen.

Kameraden, helpt ons de bibliotheken te zuiveren van alle joodsche en marxistische, immoreele en vergiftigende lectuur!

Een voedselschandaal

De joden beheerschen nog steeds den handel in gedroogde zuidvruchten!

Duizenden malen is het betoogd en met onweerlegbare feiten bewezen: waar de joden zich inmengen, verpesten zij den geest en den arbeid. Overal waar de jood zijn krommen neus ergens in steekt, onverschillig in welke volksgemeenschap en bij welk werk, laait het bedrog op, gaat een ongebreidelde concurrentie beginnen, ontstaan wantrouwen, uitbuiting, afgunst, haat en is van eerlijken handel geen sprake meer.

Zelfs vandaag aan den dag nog bewijzen de krantenverslagen, dat de vuile zaakjes, die er bedreven zijn, door of vóór joden worden verricht. Zij ontwrichten door hun sluwheid en hun a-sociale houding alle wetten en verordeningen, zij misleiden het gezag en de leden der volksgemeenschap, waarop zij teren en zij zijn een bron van voortdurende ergernis in stad en land. Daarom dient ons volk van de joden gezuiverd te worden, opdat het zich weer vrijelijk kan bekennen tot een leven in eigen stijl, naar eigen aard.

De rol der joden in de voedselvoorziening van ons volk is te allen tijde, maar in het bijzonder na den vijfdaagschen oorlog een schunnige geweest. Wanneer oude rechtsdossiers eens open zouden gaan en oude krantenverslagen voluit de bedrijvers van overtredingen en misdrijven zouden noemen, in plaats van te schrijven: de heer J. C. als het Jozef Cohen betreft, dan zou ons volk zeer zeker een merkwaardigen kijk krijgen op „die arme joden"! Ook nu nog beheerschen vele joden achter de schermen den zwarten handel, nemen karakterlooze ariërs in hun dienst voor het vuile werk en plukken zelf de vruchten ervan. In den legalen handel weten de joden op allerlei slinksche wijzen de voorschriften en bepalingen te ontduiken en zoo hun collega's-vakgenooten op geraffineerde wijze te benadeelen. Woeker, overvragen en onderkruipen zijn typisch-joodsche eigenschappen, door de joden in alle landen ingevoerd.

Nu zouden wij aan deze vuile jodenpraktijken nog niet zooveel aanstoot nemen, wanneer zij niet officieel werden gesanctionneerd.

Het volgende moge zulks duidelijk maken:

Het Rijksbureau voor de Voedselvoorziening in Oorlogstijd heeft lijsten samengesteld van de contingenthouders „sucade en geconfijte schillen", „abrikozenpulp", „rozijnen" en „oranjepulp", d.w.z. van die firma's, die in de genoemde artikelen kunnen handelen, omdat zij een contingent krijgen toegewezen.

Bij eersten oogopslag treft het groote aantal jodenfirma's, dat op deze lijsten staat vermeld. Wij hebben onze oogen uitgewreven en onszelf afgevraagd: „Is er dan niets veranderd in Nederland? Kunnen de joden nog maar steeds rustig voortparasiteeren? Kunnen zij jaarlijks millioenen en nog eens millioenen guldens verdienen aan het Nederlandsche volk, teneinde hun ondergrondsche hetze te betalen, zonder dat er één Nederlander protesteert?"

Wat zich hier openbaart is zóó ergerlijk, dat wij een woord van scherp protest moeten richten tot de autoriteiten. Wij weten, dat de moeilijkheden onzer voedselvoorziening vele zijn. Wij nemen aan, dat de Landstand niet eerder kon worden ingesteld. Wij gelooven gaarne, dat deze nieuwe organisatie met man en macht werkt om haar grootsche doelstellingen te verwezenlijken. Wij zien dus, dat onze voedselvoorziening de aandacht van velen heeft.

Wij weigeren evenwel te gelooven, dat het noodzakelijk was, onvermijdelijk, om de hiernaast afgedrukte jodenfirma's nog langer in de gelegenheid te stellen hun parasietenleven op de Nederlandsche volksgemeenschap voort te zetten. Wij zijn van meening, dat, indien de wil aanwezig geweest was ons volk zoo snel mogelijk van zijn vreemde uitzuigers te verlossen, de middelen daartoe eveneens voorhanden zouden zijn geweest.

Doch het is nog niet te laat! Snel en radikaal moet hier ingegrepen worden met een ijzeren hand van gezag! Wij verwachten niet anders, of zulks zal gebeuren en wel binnen zéér korten tijd. Sinds twintig maanden worden wij nationaal-socialistisch geregeerd. Sinds 20 maanden hebben de departementale anti-heeren dit regime weten te saboteeren. Het is gewenscht ook onder hen nogmaals een verdergaande zuivering door te voeren. Het belang van het volk, dat niet langer overheerscht mag worden door den grijnzenden vijand in zijn midden, eischt, dat de jood uit al zijn machtsposities wordt gestooten. Wij weten dat de heeren van Landbouw en Visscherij, van de Groenten- en Fruitcentrale en van het Rijksbureau Voedselvoorziening in Oorlogstijd geen vinger zullen uitsteken om de vrijmaking van dit volk te bewerken. Maar wij weten ook, dat reeds enkele nationaal-socialisten op hooge posten zijn geplaatst. Van hèn verwachten wij thans de daden, die nog niemand heeft verricht, maar die zoo dringend-vanzelfsprekend zijn. Geen joden in de voedselvoorziening van het Nederlandsche volk!

Wij hebben het aandeel van de verschillende contingenthouders in de betrokken producten uitgerekend en, in procenten uitgedrukt, vóór hun namen vermeld. Het blijkt, dat de jodenfirma's bij abrikozenpulp ca. 45 pCt. krijgen toegewezen. Hetzelfde geldt ongeveer voor rozijnen en voor sucade. Voor oranjepulp bedraagt het joodsche aandeel niet minder dan 55 pCt.

Wanneer wij nu in aanmerking nemen, dat eenige joodsche zaken zijn geariseerd, dan blijft er altijd nog een dermate groot percentage joden over, dat wij gerust kunnen spreken van een hemeltergend schandaal.

Een schandaal, dat dan ook terstond uit de wereld geholpen moet worden. De heeren joden moeten hun praktijken maar voortzetten in de ghetto's of in het Europeesche reservaat. Daar kunnen zij hun rasgenooten bedriegen zooveel ze maar willen. Ons deert het dan niet meer.

De daad is aan hen, die — èn door het ambt dat zij bekleeden èn door de wereldbeschouwing, die zij belijden — geroepen zijn dit hùn volk te dienen. Nederland moet jodenvrij.

NEDERLANDSCHE
GROENTEN- EN FRUITCENTRALE
's-GRAVENHAGE

Rb.V.V.O. No. 5605

CONTINGENTHOUDERS ABRIKOZENPULP Lt.-/SvV.

o.58 Alg. Banketbakkers Coöp. G.A., Amsterdam; 0.52 H. H. Alting's Mij. tot Imp. v. Gedroogde Zuidvruchten N.V., Amsterdam; 0.97 N.V. Ag. & Comm. handel v.h. Gebr. Altona, Rotterdam; 4.63 Mij. „De Betuwe", Tiel; 0.52 E. Blok's Handelsonderneming, Rotterdam; 0.94 M. H. Boas, Amsterdam; 1.— Hillerich Boumann & H. C. Pick, Amsterdam; 0.52 P. B. ten Cate & Zn., Amsterdam; 12.57 N.V. Gebrs. Catz's Handelsver., Rotterdam; 0.60 N.V. Agent. & Comm. Handel v.h. F. de Charro, Rotterdam; 8.13 Felix Cohen, Rotterdam; 0.52 N.V. Daarnhouwer & Co's Hand.Mij., Amsterdam; 1.55 van Dam, v. Aalst & Co. C.V., Amsterdam; 1.37 Dethmers & Co., Groningen; 0.52 Edah N.V., Helmond; 1.56 J. Evers, Amsterdam; 0.52 L. I. Frank, Meppel; 0.52 N.V. Groothandel in Kol. Waren v.h. v. Gelderen Vuyk, Rotterdam; 2.09 Gerson Levie, Amsterdam; 5.62 N.V. Handelsvenn. v.h. Gice & Co., Rotterdam; 0.68 H. Gosschalk, Amsterdam; 1.59 P. de Gruyter & Zn., N.V., 's-Hertogenbosch; 3.14 Coöp. Groothandelsver. de Handelskamer „HAKA" Rotterdam; 0.88 Sjoerd Hannema, Harlingen; 3.28 N.V. Hero Conserven, Teteringen b.Breda; 1.59 Hero de Jager, Koog a.d. Zaan; 0.58 Leopold Hertz, Amsterdam; 0.58 L. H. v. Hertzfeld, Amsterdam-Rotterdam; 1.41 Albert Heyn N.V., Zaandam; 0.92 Louis Hirsch, Amsterdam; 2.79 Holl. Mayaarsche Hand. Ver. N.V., Amsterdam; 1.08 Inkoopcentrale N.V., Amersfoort; 1.41 H. Jacob's Ind. & Handel Mij. N.V., Schiedam; 0.52 Keerdijk Handel & Expl. Mij., Amsterdam; 0.52 L. G. Klaassens Groningen; 0.52 P. Kleyn v. Willigen, Rotterdam; 0.52 M. P. de Labella, Amsterdam; 1.— N.V. Handelmij. M. Lobstein, Meppel; 0.71 N.V. Ned. Bakkerij Centrale, Amsterdam; 2.15 W.O.J. Nieuwenkamp's Hand. Mij. N.V., Amsterdam; 1.51 N.V. Nievak, Amsterdam; 0.52 E. J. Overmaat, Rotterdam; 3.55 Imp. & Exp. Mij. Polak & Co., Rotterdam; 0.69 N.V. Hand. Mij. J. S. Polak, Steenwijk; 0.87 P. R. Pottinga's Ag. & Comm. Handel, Deventer; 0.52 P. C. Reumer & Zn., Rotterdam; 1.20 N.V. Handelmij. v.h. v. Rietschoten & Co., Hillegersberg; 0.52 N.V. Handelmij. W. v.d. Schalk, Rotterdam; 2.44 Erven G. v. Sillevoldt, Amsterdam-Rotterdam; 0.52 J. Smits, Amsterdam; 5.16 N.V. Joz. Swartberg's Handelmij., Rotterdam; 2.03 N.V. Ned. Vruchtencons.fabr. Taminiau, Elst (Gld.); 0.94 Velleman & Tas, Rotterdam; 0.62 N.V. Ag. & Comm.Handel v.h. P.C. Vis & Co., Amsterdam; 0.72 H. v. d. Vijver & Co., Rotterdam; 1.07 Sim. de Wit N.V., Zaandam; 1.64 Vruchtencons.fabr. J. v. Woerkom, Altena; 0.52 N.V. Vruchtencons. en Jamfabr. Zwaardemaker & Co., Maarssen.

ABONNEERT U OP ONS BLAD

ORANJE EN DE JODEN

HET is merkwaardig, dat, zoodra Willem I voet op Nederlandschen bodem gezet had na zijn aankomst uit Engeland, hij zich geroepen gevoelde den joden een groot aantal faciliteiten toe te kennen. Of dit nu komt, doordat de joden, die onder het Fransche bewind klein gehouden waren en nu plotseling den weg naar een machtspositie voor zich open zagen liggen, zooveel tam-tam maakten (de opperrabbijn Lehmans tooide zijn toga van onder tot boven met oranjestrikken, toen hij bij het gemeentebestuur op audiëntie mocht komen), dan wel doordat zich hier de zwakke zijde van de in zoovele opzichten krachtige figuur van den eersten koning openbaarde, is niet bekend; een feit is evenwel, dat Zijne Majesteit reeds op 6 Februari 1814, dat is dus iets meer dan twee maanden na zijn aankomst in Scheveningen in eerste instantie aan de in dien korten tijd reeds veelvuldig geuite jodenwenschen tegemoet kwam door in een K. B. de Fransche maatregelen t.a.v. de joden nietig te verklaren. Hij steunde daarbij, zonderling genoeg, niet het algemeene, Nederlandsche volksbelang, doch overwoog „dat de tegenwoordige organisatie van het Israëlitisch Kerkbestuur strijdig is met de wenschen en begrippen van het grootste aantal der *Joodsche* ingezetenen dezer landen", waaruit, volgens den koning, volgde, dat ook de regeering deze toestand niet langer kon dulden. Merkwaardige redeneering!

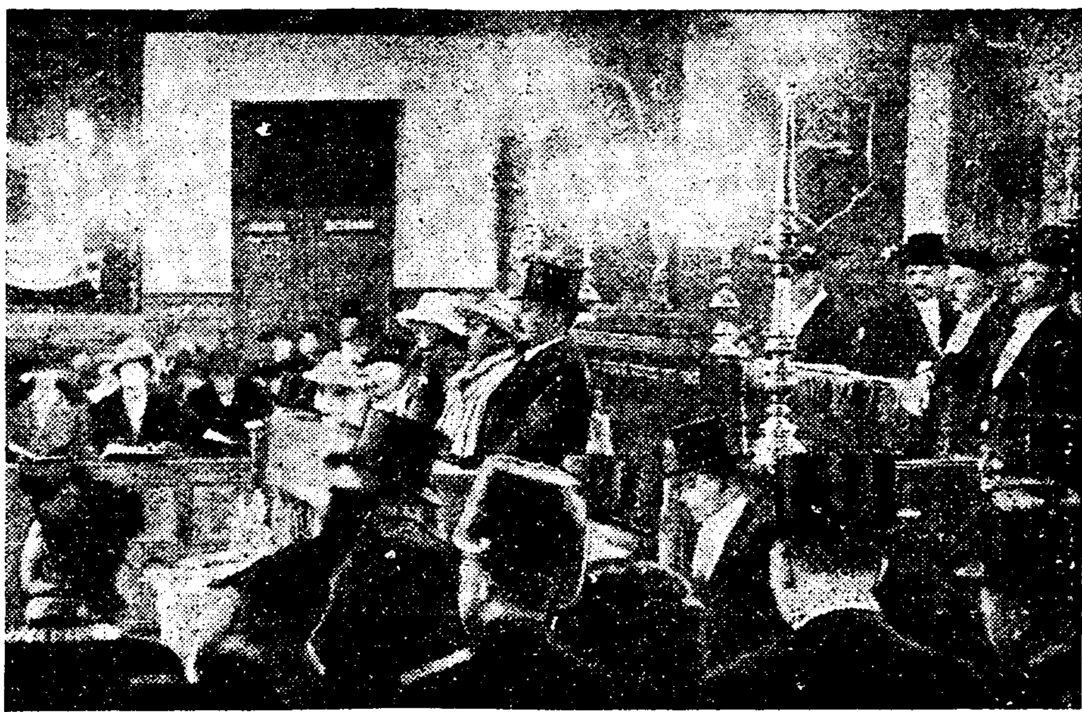
Op 12 Juni 1814 werd bij organiek besluit het Israëlitisch „Kerkgenootschap" door den koning definitief georganiseerd, waarbij werd tegemoetgekomen aan vrijwel alle joodsche wenschen. Hoe verregaand brutaal deze geweest zijn moge blijken uit een zinsnede in dit besluit, die vermeldt, dat de opperrabbijn „in den vervolge" de Nederlandsche taal machtig moet zijn! Den lezer zij medegedeeld, dat er ook tijden in Nederland geweest zijn, dat de heer opperrabbijn dit niet hoefde, ja, dat de joden zich tot de regeering brutaalweg in het hebreeuwsch konden wenden, zoowel in woord als in geschrift. Tot opperrabbijn werd in 1815 Samuel Berenstein gekozen.

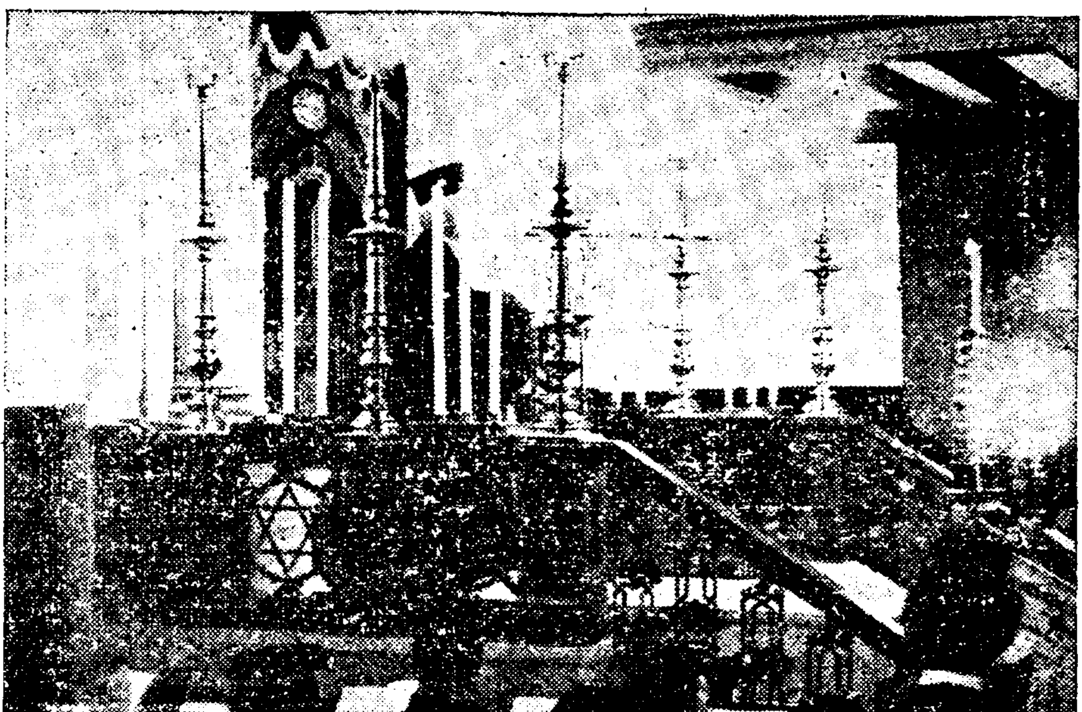
Met zijn stichting heeft Willem I onschatbare diensten aan het jodendom in Nederland bewezen. Nimmer hadden de joden gehoopt, dat zij het nog eens zóó goed zouden krijgen!

De laatste generaties van het Oranjehuis hebben zich beijverd deze „traditie" voort te zetten en te verstevigen. De sympathie van de geestelijk zoo zonderling gerichte koningin Wilhelmina voor de joden is in den loop van haar regeering wel duidelijk gebleken. Wij herinneren b.v. aan het bezoek, dat zij met prins Hendrik en prinses Juliana aan de groote synagoge van Amsterdam, de oudste jodenkerk in Nederland bracht. Bij die gelegenheid, zoo treffend door het jodendom en zijn trawanten geënscèneerd, sprak de opperrabbijn Onderwijzer ware woorden. De Jood zei o.a.: „Wanneer ook elders de stormen van willekeur en geweld het huis Jacobs bedreigden, hier was tot op den dag van heden de scepter van Oranje het goddelijk symbool van de meest strikte rechtvaardigheid, ook tegenover de belijders van den joodschen godsdienst". Hij bedoelde ongetwijfeld: „Zoolang wij leven in een staat, die door dergelijke zwakke machthebbers wordt geregeerd, kan ons niets gebeuren. Onward, jewish soldiers!" Verder sprak hij: „De wijding van dit uur zal jaren en jaren in dezen tempel blijven voortleven. Wanneer de tand des tijds reeds lang dezen gedenksteen zal hebben verteerd, dan nog zal de herinnering aan deze feestelijke stonde niet wijken. Hij zal tot in het verre nageslacht blijven vertolken de warme liefde, die de Nederlandsch Israëlitische Hoofdsynagoge jegens Uwe Majesteit koestert". — Wanneer de joden altijd met zóó weinig gelukkig geweest zouden zijn.

De jood Asscher, mr. B. E., sprekende namens de joodsche „gemeente" zei o.a.:

„Vonden zij (de joden) niet in dit gezegend land vrijheid van geloofsovertuiging en eeredienst, terwijl zij elders het slachtoffer werden van niets ontziende gewetensdwang? Verkregen zij niet hier reeds vroeg de erkenning van volledig staatsburgerschap en de uitoefening van alle burgerlijke rechten..?" Inderdaad, doch wat in den mond van dezen jood triomf is, is een aanklacht tegen ons volk, dat dergelijke wantoestanden liet ontstaan. Immers, op de meest schandelijke wijze hebben de joden in ons land huis gehouden en zij doen het nog. Het is typeerend voor de verwording der Oranje-dynastie, dat haar laatste telgen den lof der joden en den smaad van het volk moesten incasseeren!

Boven: Koningin Wilhelmina, Prinses Juliana en Prins Hendrik in de Amsterdamsche hoofdsynagoge; midden: de opperrabbijn Onderwijzer spreekt hen toe; beneden links: een „Nederlandsche" jood anno 1814 (de opperrabbijn Berenstein); beneden rechts: een „Nederlandsche" jood anno 1941 (Amsterdamsche uitdrager).

Uit de nieuwe wereld....

Volgens den leider der regeeringspartij, Lucacs, leven er in Hongarije ongeveer een 800.000 volbloed-joden en 200.000 halfjoden.

Naar het blad „Magyarsag" mededeelt, hebben de joden 14 miljard pengö in handen van de 40 miljard die het Hongaarsche bezit uitmaken.

Langs den anderen kant betaalt Budapest 1/3 van haar ondersteuningsgelden uit aan de joodsche kultusgemeente; twee-vijfde der ingenieurs en de helft der advokaten zijn joden.

Valt het dan te verwonderen, dat de Hongaarsche regeering den laatsten tijd scherpe maatregelen heeft getroffen om de joodsche overrompeling tegen te gaan?

De Roemeensche regeering heeft een wet uitgevaardigd, krachtens dewelke alle meerderjarige joden, welke de Roemeensche nationaliteit bezitten, verplicht worden binnen de maand een bepaald aantal kleedingstukken aan den Staat af te dragen, en dit al naar gelang het bedrag van hun inkomen.

In de inleiding tot deze wet wordt er op gewezen, dat de joden, welke aan geen enkele militaire verplichting zijn onderworpen, en dus in dezen oorlog hun leven niet op het spel zetten, minstens moeten bijdragen tot het lenigen van den socialen nood. De leiders der joodsche gemeente worden aansprakelijk gesteld voor het al of niet naleven dezer wet.

Het Kroatische staatsblad publiceerde een dekreet, waarbij de dienst, welke belast is met het beheer van het joodsch vermogen, gemachtigd wordt tot etatisatie van joodsche ondernemingen over te gaan. Hiermede wordt weder een stap voorwaarts gedaan in de richting van een volledige ontjoodsching der Kroatische ekonomie.

Door de speciale rechtbank ter bestrijding van de vrijmetselarij en het bolsjewisme in Spanje werden de eerste vonnissen tegen negen hooggraad-vrijmetselaars uitgesproken. Alle negen werden ze veroordeeld tot 30 jaar zware kerkerstraf, opheffing hunner burgerrechten en verbeurdverklaring van het recht om een openbaar ambt uit te oefenen of een ekonomische aktiviteit aan den dag te leggen.

...en uit de oude

De onder den titel „My Life and Struggle" verschenen autobiografie van den Boerenleider Maritz werd voor den duur van den oorlog verboden op last van den jodenknecht Smuts.

Maritz, die in December 1940 bij een auto-ongeval om het leven kwam, werd destijds wegens zijn anti-joodsche aktie tot een geldboete van 75 pond veroordeeld. Te dezer gelegenheid werd zijn boek door de achtbare magistraten als „smerige, vergiftigende en verachtelijke rassische propaganda" bestempeld.

En toch.... leve de demokratische vrijheid!

Tot hoofd van den ravitailleeringsdienst der stad Londen werd de joodsche tabakmagnaat *Sir* Samuel Gluckstein benoemd.

Natuurlijk zijn er geen Engelschen meer om deze functie waar te nemen!

Waarom kwam Japan in den oorlog?

Ook voor het land van de Rijzende Zon bestaat er een joodsch gevaar

Booze tongen hier te lande, vooral van degenen, die zelf eenige jaren voor het uitbreken van den oorlog in Indië hebben doorgebracht, en anderen, die voortdurend nauwe betrekkingen daarmee hebben onderhouden, verkondigden in het verleden menigmaal, dat de Japanners een begeerig oog op ons Indisch bezit hadden geslagen en als een gevaar daarvoor moesten worden aangezien.

Dat die geestesgesteldheid koren op den Engelsch-Amerikaanschen molen was, kwam niet bij die zoogenaamd vooruitzienden op. Voor dezen was het slechts een reden om onze belangen des te nauwer met de Engelsch-Amerikaansche te verbinden. Dat deze laatsten zich reeds over een onmetelijk deel van de aarde (ruim ¼) uitstrekken, en dat beide grootmachten al zoolang zij bestaan, voortdurend bewijzen van een onverzadiglijken land- en grondstoffen-honger hebben gegeven, speelt in het oordeel van die angstigen geen rol of althans een ondergeschikte. En dat Japan met zijn honderd-millioenen-bevolking en zijn betrekkelijke armoede aan grondstoffen veel eerder dan het Engelsche imperium en de V.S. van N. Amerika recht heeft op uitbreiding van zijn territorium, komt niet bij hen op.

Toen dan ook Japan zich bij den vrede van Shimonoseki met China o.a. van Korea en Formosa meester maakte en later (1931) ook den nieuw-gevormden staat Mantschoekwo onder zijn bescherming nam, was het Volkenbonds-misproduct en de publieke opinie in de „vredelievende" staten dadelijk onder invloed van Engeland en Frankrijk bij de hand om Japan, dat voortdurend door het Russische Rijk en door de Sovjets bedreigd was, af te vallen. Wat Engeland en Frankrijk en de V.S. in Azië te maken hadden, waar zij zich in Hongkong, Shanghai, Achter-Indië, op Malakka, Borneo, de Philippijnen, enz. hadden gevestigd, daarnaar wordt niet gevraagd. Deze werden en bleven maar steeds onder de niet-aanvallende, ja zelfs onder de nietbegeerige staten gerangschikt.

Waar dergelijke verwarde en verwarrende begrippen in de benevelde geesten van vele Nederlanders nog steeds zetelen, kan het niet als overbodig beschouwd worden in „De Misthoorn" wat uitvoeriger in te gaan op de toetreding van Japan tot het as-mogendheden-pact en zijn uiteindelijke deelneming aan den oorlog. En dat ook hierbij weer jodendom en vrijmetselarij een belangrijke rol hebben gespeeld, zal ten slotte niemand, die deze beide geheime machten kent, verwonderen.

We beginnen daarom met eenige gegevens omtrent het Jodendom in Oost-Azië in herinnering te brengen.

Volgens het Brockhaus-Lexikon waren sedert de 8-ste eeuw vele joden uit midden-Azië naar China gegaan, die daar afzonderlijke Joodsche gemeenten in de provincie Honan stichtten, zich echter ook in belangrijke mate met de Chineezen vermengden, waardoor ze zelfs dikwijls tot aanzienlijke posities (gouverneur en generaal) opklommen.

Ook in Japan kwamen er al vroeg Joden, waarvan de oudste geïmmigreerden den naam Chada droegen; hun herkomst was echter onbekend — meestal neemt men Korea daarvoor aan — en vermenging met de Japansche bevolking kwam weinig voor. In latere eeuwen kwamen Joden uit Rusland als vluchtelingen naar Japan, waar zij zich o.a. in Yokohama en Kobe vestigden. De Joodsche gemeente in Nagasaki werd in 1924 ontbonden. (Philo-Lexikon)

Het aantal Joden in China groeide later aan; toch geeft het American Jewish Yearbook voor het aantal Joden in 1928 aldaar slechts een 10.000-tal aan, en voor Japan zou dit niet meer dan 1000 bedragen. Beide getallen zijn ongetwijfeld te laag. De grootste Joodsche gemeente, Shanghai, telde volgens „Das jiddische Leben" in 1941 21.000 leden, terwijl volgens diezelfde bron heel China 37.000 Joden zou bevatten. Ook deze getallen moeten waarschijnlijk nog aanzienlijk verhoogd worden. Shanghai zou volgens hetzelfde blad volkomen het aanzicht van een Joodsche stad vertoonen en het „New-York van het Oosten" genoemd worden.

Hoe die getallen ook mogen zijn, dit staat vast, dat de Joden in China in de laatst verloopen eeuw zich in belangrijke mate van de economische macht hadden weten meester te maken; meermalen ook traden zij op als „Amerikaansche agenten"; zoo b.v. de Jood Daniel Arnstein met zijn helpers-rasgenooten Harold Davis en Marco Hellmann. Opvallend daarbij is nog, dat de vóór 1900 geïmmigreerde Joden niet zoozeer als zoodanig te herkenen zijn, daar zij al spoedig de Chineesche kleederdracht hadden overgenomen. In de jaren vóór den tweeden wereldoorlog was China bij de Joden een der meest geliefde immigratie-gebieden, daar geen enkele regeeringsmaatregel den toegang daarheen belemmerde.

Een der belangrijkste Jodenfamilies in Engelsch-Indië en China is die der Sassoons, uit Mesopotamië afkomstig, waarvan een lid Sir Eduard Albert Sassoon (gest. 1896) zelfs tot Baronet werd bevorderd, terwijl diens zoon Philip (geb. 1888) tijdens den vorigen oorlog naar Engeland teruggekeerd, particulier secretaris van Lloyd George en intiem vriend van Eden werd. Korten tijd was hij onderstaatssecretaris voor de luchtvaart. Hij is laatst gestorven. In verschillende takken van handel, o.a. op opium, in Indië en China hebben de Sassoons al tientallen jaren de meest vooraanstaande plaats ingenomen, ongeveer als de Rothschilds in Europa.

Tegenover de Chineesche regeering steeds vriendelijk gezind, stonden ze toch altijd aan de zijde van de vreemde machten — Engelschen, Franschen en Amerikanen — waar de belangen van dezen in het geding kwamen. Het Engelsche kapitaal, dat in ondernemingen te Shanghai is belegd, wordt op 110 millioen pond geschat, waarvan een groot deel in grond, terwijl voor de V.S. van N. Amerika dit bedrag te schatten is op 150 millioen dollar, grootendeels in handel en industrie belegd. Volgens het periodiek „Die Judenfrage", dat door de „Antisemitische Aktion" te Berlijn wordt uitgegeven, bedroeg de Engelsche invoer in Shanghai in October nog 65 pCt. van den totalen invoer en wat de uitvoer daarheen betreft, hierin had Engeland zelfs nog een percentage van 80 pCt. Een feit is het, dat de handel en rijkdom van Shanghai zich nagenoeg geheel in handen van Engelsche, Amerikaansche en Chineesche Joden bevindt.

Toen de burgeroorlog in China uitbrak, kreeg de bolsjewistisch gezinde dictator Tsjangkaisjek natuurlijk den steun van het Engelsche, Amerikaansche en Sovjet-jodendom en dus ook dien van Engeland, de V.S. en Sovjet-Rusland. De eerstgenoemde, Tsjankaisjek, de leider van de Kuomintang, is bovendien vrijmetselaar, lid van de Amerikaansche „Pagoda"-loge. Als zoodanig is hij vanzelf tegenstander van Japan, den bondgenoot der as-mogendheden. Bovendien heeft hij al vele jaren den Australischen Jood Donald als raadgever in zijn strijd „ter verdediging der demokratie", die door de Engelsche en Amerikaansche Joden gefinancierd en ook door omvangrijke wapenleveranties van die zijde gesteund wordt.

De bedoeling van dien Engelsch-Amerikaanschen steun aan den Chineeschen bolsjewistischen dictator Tsjangkaisjek was geen ander dan het Japansche Keizerrijk te omsingelen — de befaamde, ook tegen Duitschland toegepaste „Einkreisungspolitik" ten einde het te beletten zijn plannen tot het scheppen van een nieuwe orde in het Oost-Aziatische gebied te verwezenlijken, waarvan allicht, indien ook de Chineesche volken tot nationale bezinning waren gekomen, de uitscheiding van alle niet Oost-Aziatische volken, Engelschen, Franschen, Noord-Amerikanen en Joden uit die levensruimte het gevolg zouden zijn. Met dat doel hadden de V.S. reeds in den Stillen Oceaan verschillende steunpunten tegen Japan op de Philippijnen en elders (Guam, Wake, enz.) ingericht en versterkt.

Hoewel dus voor Japan zelf het Joodsche vraagstuk, binnenlands genomen, geenszins brandend was, zag de Japansche regeering zich, tengevolge van de houding van het Angelsaksische plutokratische wereldjodendom en van de niet minder gevaarlijke houding der Sovjet-Joden, toch genoodzaakt de zijde der as-mogendheden in hun strijd tegen die plutokratische machten te kiezen.

Het is dan ook niet te ontkennen, dat in de laatste jaren het antisemitisme in Japan snel veld won: uitingen van verschillende zijden van beteekenis wijzen hierop. Zoo sprak b.v. een der leden van de Japansche Kamer als volgt: „Wij hebben geen genaturaliseerde Joden, wel echter emigranten, die zich als mikroben overal innestelen en verbreiden". Tevens vestigde hij de aandacht op verschillende, door de Joden in Japan binnengesmokkelde drukwerken, die aansporingen tot een sociale revolutie inhielden. In September 1941 werd zelfs in Tokio een groote volksbetooging van de Groot-Japansche Anti-spionliga gehouden, waarbij de leuze werd aangeheven: „het Jodendom is de wereldvijand." Veel heeft hiertoe ook bijgedragen een in 1938 verschenen boek met den titel „Angriff der Juden gegen Japan", waarin de Joodsche geldmacht in China als een der hoofdoorzaken van de reeds lang bestaande Japansch-Chineesche conflicten wordt aangewezen.

Uitverkoop in de Bijenkorf

Vrijdagavond verschenen in de diverse groote dagbladen advertenties, waarin werd bekend gemaakt dat Zaterdagmorgen 17 Januari om 10 uur *de groote opruiming begon van boeken en muziek.*

Over de boeken willen wij hier niet spreken, maar wel even de aandacht vestigen op de „opruiming" van muziek.

Daar stond een groote vitrine met muziek „alles voor een dubbeltje!"

Tusschen de diverse nummers trokken speciaal een heele collectie Oranje-liederen de aandacht, o.a.:

Lippe-Detmond-marsch
't Is Oranje, 't blijft Oranje!
Er is een Koningskind
geboren; enz., enz.

Het typeerende en eenigszins ziezielige voor deze Oranje-betuigingen was wel het feit, dat de meeste van deze nummers oorspronkelijk 50 ct. of meer kostten en nu opgeruimd werden voor een d u b b e l t j e!

Het was echter wel vreemd dat ook de Engelsche soldatenliedjes hier te koop werden aangeboden o. a.: The Siegfried-Line; Good Luck, de marsch van de Royal Air Force enz. Het is moeilijk aan te nemen, dat de verkoop van al deze nummers waar speciaal de reactie een vurige hartstocht voor heeft, toegestaan is. Wij weten wel, dat de hoogste leiding van De Bijenkorf gewijzigd is en dat de zaak over haar geheele bedrijf geariseerd wordt, maar toch zitten er nog genoeg chefs en dergelijken, die op alle mogelijke en onmogelijke wijzen trachten te „demonstreeren". En in dit geval lukte het, want de „echte" Nederlanders (die menschen, die een soldatenknoop dragen om te toonen hoe s t r i j d v a a r d i g ze wel zijn) waren verzot op die mooie Oranje-Boven-liedjes met de afbeeldingen van het heele gevluchte stelletje. OPRUIMING! OPRUIMING van Oranje-liefde en trouw voor een dubbeltje!

Doet er uw voordeel mee!

Besprekingen

La Rivière & Voorhoeve, uitgevers te Zwolle, hebben een drietal fraaie KALENDERS in den handel gebracht: Elf Provinciën, Bloemenleven en Neerlandia. De uitvoering van deze kalenders, die allen met talrijke, deels zeer goede, foto's, zijn verlucht, is uitstekend, al lijkt ons „Neerlandia" in enkele opzichten minder geslaagd.

Wij willen van deze gelegenheid gebruik maken om een opmerking te plaatsen over kalenders in het algemeen. Zoo de uitgevers zich al gedrongen gevoelen kalenderblaadjes met een of andere fraaie spreuk uit te dossen — en inderdaad zijn er velen, die een kalender alleen dààrom reeds koopen — waarom dan voor dezen grootschen tijd geen spreuken, citaten, gezegden uit de werken en redevoeringen van de groote pioniers der nieuwe wereld? Zonder twijfel zou de gemeenschap daar méér mee gebaat zijn, dan met de laffe liefelijkheden, die we nu veelal op onze kalenders aantreffen.

EEN VROUW KLAAGT AAN!

Leugen en laster, verguizing en toomelooze haat, dat schonken Christenen!

Wij publiceeren hierbij den brief van een eenvoudige vrouw, zooals hij ons werd toegezonden.

„Ik zie in het nationaalsocialisme niets, dat in strijd is met Gods wil," zegt deze vrouw en in haar spreekt het geloovige volk. Doch de politieke charlatans van een schijnchristendom, dat zijzelf ten gronde gericht hebben en nu niet weer op kunnen bouwen, vreezen de louterende invloeden van een nieuwen geest, die al het rotte en verruïneerde opruimt, om er een goddelijke orde voor in de plaats te stellen. Zoo worden zij tot predikers van den haat.

Ook hèn geldt onze strijd!

Aan de Stichting „De Misthoorn"
Amsterdam

Geachte Heeren!

Reeds dikwijls heb ik in uw blad gelezen, hoe u terecht verschillende geestelijken veroordeelde, die hun ambt niet gebruiken, maar misbruiken. In de meeste gevallen betreft het dienaren der kerk van alle richtingen, doch ditmaal wilde ik graag uw meening vernemen over mijn ondervinding met het Leger des Heils.

Ik ben sedert 13 jaar Heilssoldate en ik heb in dien tijd, met uitzondering van eenige dagen ziekte, nooit één bijeenkomst verzuimd. Ieder uur van mijn vrijen tijd op iederen dag van de week had ik voor het Leger beschikbaar. Daarenboven gaf ik iedere week van mijn loon van 16 gulden nog f 2.50 voor het werk des Heeren, hetgeen over 12 jaar een bedrag maakt van f 1560.—.

Omdat ik een Volksduitsche ben, werd ik op 10 Mei 1940 naar dat verrukkelijke Hoorn gebracht, waar ik met 56 vrouwen vijf dagen op den zolder gelegen heb. Allen kunnen getuigen, dat ik mij gedragen heb, zooals het iemand, die zegt bekeerd te zijn, past. Velen dergenen, die met mij geleden hebben, hebben mij na onze vrijlating bedankt voor mijn houding, die ook hen zoo gesterkt had. Nadat wij het verlossende woord gehoord hadden, ben ik als eerste en eenige neergeknield en heb God gedankt voor Zijn genade.

Thuisgekomen was mijn eerste gang naar het Leger des Heils. Daar bemerkte ik reeds een zekere terughoudendheid, maar ik schreef dat toe aan de omstandigheden, waarin wij allen verkeerden. Den volgenden dag ging ik naar de openluchtbijeenkomst; ook hier merkte ik weinig hartelijkheid en ofschoon ik, na zoovele jaren, voor het eerst niets te doen had, had men mij niet meer noodig.

Na afloop der bijeenkomst sprak mij zuster Van Houten van Delden aan, die tegen mij zei: „U valt ons erg tegen." Op mijn vraag waarom, kreeg ik als antwoord: „Bij uw vrijlating in Hoorn hebt u „Heil Hitler!" geroepen."

U kunt begrijpen, mijne heeren, hoe diep mij dat trof, doch wederom heb ik mij gedragen als een vrouw, die bekeerd is, en gezwegen.

Nu moet ik eerst iets anders inlasschen:

Ik werk hier in Haarlem op een groote fabriek (echt anti-Duitsch) waar ik 8 jaar lang een leidende functie bekleedde. Na het uitbreken van den oorlog werd ik evenwel zonder eenige reden in de fabriek achter de machine gezet. Dat heeft mij zeer veel lichamelijke opofferingen gekost en mijn zenuwen aangedaan. U moet in het oog houden, dat ik van nature al niet zoo sterk ben, 58 jaren tel en steeds veel en zwaar werk verricht heb. In den oorlog 1914—1918 heb ik als tramconductrice bij de stadstram in Chemnitz (Saksen) vier jaar lang iederen dag 13 uur op de wagens staan. Bovendien heb ik groote, persoonlijke en financieele verliezen geleden, zoodat u zich mijn toestand wel zult kunnen indenken.

Ik bezocht een dokter, die mij naar een specialist zond, die er voor zorgde, dat ik een tijdje in een andere omgeving kwam. Ik logeerde bij een dominee in Deventer.

Door dit alles was ik 7 weken lang niet in het Leger des Heils geweest en toen ik weer terug kwam, groette mij niemand en niemand vroeg naar mijn lichamelijken of geestelijken toestand. Doch wederom heb ik mij een bekeerde getoond, want Gods Woord zegt: „Gij moogt geen kwaad met kwaad vergelden."

Nog 3 maanden heb ik de bijeenkomsten bezocht, maar men gaf mij niets te doen, al nam men mijn geld wel aan. Tenslotte voelde ik zelf, dat ik onder deze omstandigheden niet oprecht was tegenover mijn God, omdat ik in de oogen der menschen de oude gebleven was, terwijl in mijn hart ontgoocheling en bitterheid heerschte, jegens de vrome broeders en zusters, die mij links lieten liggen, omdat ik Duitsche ben — hoewel het eerst niet hinderde. Ik hield op de bijeenkomsten te bezoeken, eerst nog in de stille hoop, dat er wel iemand zou komen om het verloren schaap terug te halen. Ik had mij echter in de zieleherders vergist: het ging ook zònder mij, en mijn zielestrijd en -leed deerden hen niet.

Omdat ik toch wel graag wilde weten welke reden deze menschen, die zich immers niet met politiek inlaten, eigenlijk hebben voor hun minderwaardig gedrag, wendde ik mij tot zuster Van Andel, een vrouw, die zeer dicht bij God leeft en in wie ik persoonlijk veel vertrouwen stelde. Van haar hoorde ik tot mijn groote verbazing, dat „men" verteld had, dat ik lid van de N.S.B. was en met „Volk en Vaderland" op straat gestaan had. Dus tòch politiek!

Ik was natuurlijk over zoo'n grove leugen hevig verontwaardigd en trachtte op alle mogelijke manieren te weten te komen, waar deze gemeenheid vandaan kwam. Zooals het echter met alle geroddel gaat: de een heeft het van den ander en niemand wil iets gezegd hebben. Tenslotte hoorde ik van een ex-officier: „Zuster Wille heeft het mij verteld." Deze nu is lid van de zangbrigade, waarvan Zr. Dekker leidster is. Ik wendde mij dus tot Zr. Dekker, die zich met Zr. Wille in verbinding stelde, waarna zij mij den volgenden brief zond:

Zr. Koudelka,

Volgens afspraak meld ik U even, dat ik mij met Zr. Wille in verbinding heb gesteld en onmiddellijk aan Uw verzoek voldeed.

Zr. Wille deelde mij mede, dat een zekere Heer Luyken, bode van beroep en wonende in de Merwedestr. (nr. onbekend) Haarlem-N., over de door U bedoelde zaak sprak. Hij verzekerde U persoonlijk te hebben gezien, dat u de kranten ten verkoop aanbood. Omdat Zr. Wille dit niet wenschte te gelooven zijn hierover vanzelfsprekend woorden gevallen, temeer waar bedoelde Heer dit verhaal aan meerdere klanten, waaronder ook Heilssoldaten, heeft gedaan. Hij is dan ook de bron van dit praatje en ik haast mij U dit even schriftelijk te melden, omdat ik door de schoonmaak nogal druk ben. Ik ben het met U eens, dat het een zeer onprettige geschiedenis is, doch probeert U terwille van Uw gezondheid deze zaak te boven te komen. God is rechtvaardig en zal niet nalaten te straffen, wie hem slechts in „schijn" gediend heeft.

Ik zelf ben overtuigd, dat God's straffende hand over ons Leger is gekomen, en waar ik ook mijn deel van heb ontvangen. Thans ben ik zonder werk en zonder eenig vooruitzicht, doch ik ben er zeker van, dat dit alles onder God's toelating geschiedt en daarvoor zal ik mij dan ook buigen.

In de hoop, dat U het wel maakt en met vriendelijke groeten, verblijf ik

Uw U toëgenegen Zr. Dekker

Ik liet bedoelde heer Luyken bij mij komen, en deze verklaarde in het bijzijn van getuigen, dat hij mij überhaupt niet kende en met Zr. Wille over de zaak wilde spreken. Toen er een lange tijd verstreek, zonder dat ik iets van haar hoorde, schreef ik haar een brief, waarin ik vroeg, of zij misschien dacht, dat de vuile zaak voor haar was afgedaan.

Zr. Wille bezocht mij toen en verklaarde eerst, dat zij niets gezegd had; daarna had zij aan meneer Luyken gevraagd, of ze het verder kon vertellen, wat ze natuurlijk prompt deed. Ik dreigde haar daarop met maatreglen van mijn kant, waarop dit „kind Gods" brutaalweg zei, dat wat ik deed uit den duivel was, en nog veel meer van dat fraais. Ik vroeg haar, of kwaadspreken van een evennaaste goddelijk is en heb haar in mijn nerveuzen toestand tenslotte niet al te zacht de deur gewezen.

Ik overlegde de zaak een tijdlang en besloot nog niet tot het uiterste te gaan. Het Leger des Heils was inmiddels een weinig op non-actief gesteld, er moesten andere officieren komen en daarop had ik nog mijn hoop gevestigd. Nu is deze nieuwe zieleherder bij mij geweest; ik heb hem de heele vuile zaak verteld, maar het eenige wat hij deed was „ja-ja" zeggen, zonder een woord van protest tegen dezen laster. Ik had gehoopt, dat deze verkondiger van Gods woord de betrokken personen ter verantwoording roepen zou en openlijk in een bijeenkomst vertellen zou, dat de geruchten over mijn persoon onwaar zijn. Ik zou daarmee tevreden geweest zijn en allen alles hebben vergeven. Wij bidden immers: „. . en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren." Ik had echter buiten den waard, in dit geval buiten den zieleherder gerekend. Hij heeft geen enkel woord te mijnen gunste gezegd en ook geen woord van verontwaardiging over het gedrag van Jezus' volgelingen. Wèl heeft hij God gebeden om de bitterheid uit mijn hart weg te nemen, maar moest hij God niet vragen om de leugen uit het hart van zijn farizeesche medeleden weg te nemen? Toen ik hem er bij een huisbezoek naar vroeg, had hij slechts één verontschuldiging en wel deze: „Die armen menschen zijn allen uit het lood geslagen".

Wie dacht eraan, hoezeer ik uit het lood geslagen was?

In mijn huis hangen de portretten van den Führer en den Leider, en dat was natuurlijk een doorn in zijn oog, want hij zei: „Zoo is het ook geen wonder, dat de menschen denken, dat U N.S.B.-sche bent." Ik vertelde hem, dat ik in het nationaal-socialisme niets zie, dat in strijd is met Gods wil, en dat daarom niemand het recht heeft mij te hinderen bij mijn godsdienst. Hij gaf echter geen antwoord, terwijl de heeren toch anders zoo slagvaardig zijn. Ik had juist een brief uit Duitschland gekregen, waarin de woorden stonden: „Behalve voor God buigen wij ons voor onzen Führer." De brief was ook van een Heilszuster en nadat hij hem gelezen had, zei hij: „Ja, ziet u, dat is een taal, die wij niet verstaan." Maar de heeren doen niet aan politiek!

Er zijn ook andere gevallen:

Een zekere broeder Donker, deze dappere Heilssoldaat heeft het Unieblaadje verkocht en ook met een Uniespeldje de bijeenkomsten bezocht. Dat was natuurlijk geen politiek!

Op een vraag van mij aan een officier: „Hoe vindt u het samengaan van onze vrome koningin met Stalin?" kreeg ik ten antwoord: „Ja, daarmee komen we op politiek terrein en dat doe ik niet." Ik weet het echter beter: Deze volgelingen van Christus kunnen er geen antwoord op geven en den naam „zieleherder" dragen zij ten onrechte!

Eens wendde ik mij in mijn zielenood om hulp tot een officier en het is godgeklaagd: Eerst moest ik de geschenken bewonderen, die mevrouw een dag tevoren op haar verjaardag gekregen had, in het bijzonder een halsketting met een uitgezaagd Willemientje.

Toen ik daarna mijn hart had uitgestort, moest ik nog van dit „kind Gods" hooren, dat alles niet gebeurd zou zijn, als de N.S.B.-ers geen verraad gepleegd hadden.

De reeds genoemde Zr. Dekker, die ook tegenwoordig was, heeft het gezegde bevestigd. Dat was dus mijn troost en mijn hulp, waarvan ik zooveel verwacht had! Dat noemt zich volgelingen van Jezus, zielsverzorgster, geestelijke leidster, kind Gods, enz.!

Ik geloof, dat ik nooit over mijn teleurstelling heen zal komen. Het is misschien wat vreemd, dat ik het zeg, maar hoe heel anders heb ik mijn godsdienst opgevat. In den mobilisatietijd b.v., toen de verloven ingetrokken waren, heb ik verschillende vrouwen van hier gelegerde soldaten een week lang in mijn huis geherbergd, omdat de arme kerels niet naar huis konden. Ik kende geen vijandschap voor menschen, die slechts hun plicht deden, ik had een open hart en een open hand voor iedereen. En nu springt men met mij op deze wijze om....

Hoogachtend,

Frau Marie Koudelka-Weickert
Delftstraat 5 rood, Haarlem.

TOBIAS DE SOKKELAERE EN DE NIEUWE TIJD

Vanavond aan tafel had ik het er nog met Jeanet over, hoe gelukkig wij hier eigenlijk wonen in Leuterkerke. Ons dorpje ligt heerlijk rustig in de vrije natuur, we worden niet gestoord door het gewoel van de groote wereld met zijn gejacht en getob, zijn gelddorst en onzedelijkheid. We leven hier rustig voort, volkomen tevreden met ons lot en zonder zucht naar verandering of vernieuwing. Op tijd hebben we ons natje en ons droogje, waarvoor we God danken, omdat het in deze dagen een heele gunst is àls je 't hebt, zoodat je er wel dankbaar voor mag zijn, en verder hebben we geen bijzondere wenschen. We hebben een beetje gehamsterd, niet overdreven natuurlijk, maar toch zoo, dat we voor een paar jaar genoeg hebben als de nood aan den man komt. Ik vind dat heelemaal niet erg, want tenslotte moet je toch om je gezondheid denken en om je kinderen en om je toekomst, wat dominee met me eens is. Bovendien zitten wij hier in L. om zoo te zeggen „op den boer", zoodat we op dit oogenblik nog heelemaal geen gebrek lijden. Tepelink, onze melkboer, bezorgt ons nog iederen dag een flesch volle melk en een paar eieren, alles zonder bon natuurlijk. Wat heeft een mensch eigenlijk nog meer noodig?

Ja toch, één ding: geestelijke bewustheid. Ik bedoel daarmee, dat wij, zooals zeer juist geschreven staat, van brood alleen niet mogen leven, maar onszelf ook geestelijk wakker moeten houden. En dat doen wij hier in Leuterkerke heel aardig. Daar is in de eerste plaats onze bridge-club, waarover ik u al schreef, die 's Zondagsavonds bijeenkomt (8 man) en af en toe drives houdt met andere clubs uit het dorp en zelfs met clubs uit naburige plaatsen. Dan is er onze leeskring, die een portefeuille laat circuleeren waarin allerlei tijdschriften zitten. Op die wijze houden we onze algemeene ontwikkeling op peil. En tenslotte is er de boekenclub, die iedere maand een nieuw boek koopt (we hebben juist „Hollands Glorie" van Jan de Hartog gekocht) hetwelk door het hoofd der hervormde school op een nutsavond wordt ingeleid. Meester heeft een zekere studie gemaakt van letterkundige dingen en zoo en ik moet zeggen, hij kan er heel aardig over vertellen. Ook verzorgt hij de literaire kroniek in de „Leuterkerker Koerier", die sinds korten tijd s t r e e kblad geworden is voor Leuterkerk, Klapperdam, Smoezelhoef, Roddeloo, Lastergast, Dommeldonk en Verveelderadeel. Hieruit moge u, geachte lezers, blijken, dat wij een vooruitstrevende plaats zijn. U zult dat nog duidelijker inzien, wanneer ik u vertel, dat Leuterkerk niet minder dan vier scholen telt: een hervormde, een gereformeerde, een roomsche en ook nog een openbare, dat er zeven kerken, kerkjes of evangelisatiegebouwtjes zijn: een vrijzinnig hervormde, een rechtzinnig hervormde (waartoe wij behooren), een luthersche, een doopsgezinde, een gereformeerde, een christelijk-gereformeerde en een roomsche, dat er zes zangkoren zijn (geen luthersch en geen doopsgezind, want daar zijn niet genoeg menschen voor, maar wel een arbeiderszangvereeniging), dat er drie gymnastiek-vereenigingen zijn (een neutrale, een christelijke en een roomsche), dat er vijf voetbalclubs zijn (een neutrale voor de arbeiders, die dus eigenlijk niet neutraal is, een neutrale, die wel neutraal is, een christelijke, die op Zaterdagmiddag speelt en een christelijke, die op Zondagmorgen speelt en dus eigenlijk geen christelijke is, en een roomsche), dat er negen jeugdvereenigingen zijn van iedere kerk één, plus een onkerkelijke en een N.S.B.-sche (met die beslist vaderlandslooze uniformen), dat er . . . . enfin, het is teveel om op te noemen. Ons cultureel leven is gewèldig ontwikkeld. Er gaat geen nummer van de Koerier voorbij (die verschijnt Dinsdags en Vrijdags) of er staat wel iets in over het geestelijk bewustzijn van onze gemeente. Voeg daarbij de vele catechisaties, jongelingenvereenigingen, mannenvereenigingen, vrouwenvereenigingen, jongedochtersvereenigingen, meisjesvereenigingen, naaikransjes, leeskransjes, liefdedienstcomité's, zendinggenootschappen, enz. enz. en u moet wel tot de overtuiging komen, dat wij hier in Leuterkerke veel en goed werk verrichten.

Wellicht zult u, beste lezers van „De Misthoorn", die zoo'n beetje aan nieuwe orde, eenheid, enz. doet, denken, dat wij wat al te veel versplinterd zijn. Ik moge u dan zeggen, dat wij ons toch volmaakt tevreden gevoelen. I k tenminste heb in dat opzicht nooit reden tot klagen. Immers, wij hebben geen behoefte aan eenheid en al die andere problemen van de groote wereld, die, zooals ik u boven al zei, ons tetegenstaat. Met Wilbrand is dat misschien iets anders. Die wordt uithuizig en op vrije middagen trekt hij veel naar andere plaatsen met die N.S.B.-vrienden. Ik verbied dat wel, omdat ik 'm zuiver wil houden, maar ik weet, dat hij 't toch doet. Hij heeft een heel anderen aard dan onze familie over 't algemeen. Hortensia en Alfons aarden naar mij en naar Jeanet: ze zijn rustig, ingetogen, tevreden met zichzelf, en de wereld nemen ze zooals die is.

Laatst waren de Pinkelmans (dat is de gemeente-ontvanger met vrouw en zoon) op bezoek en toen kwam het verschil tusschen Wilbrand en de rest wel heel duidelijk tot uiting.

We hadden 't zoo over den toestand en dat ze zich tegenwoordig zoo druk maken voor de arbeiders en zulk soort lui. Toen zei Pinkelmans, zeer terecht: „Maar wat wordt er voor ons, ambtenaren gedaan? Wie maakt er zich druk voor ons?"

„Heel juist," zei ik, want met een weloverwogen woord stem ik altijd gaarne in. „De levensstandaard vliegt omhoog, de zwarte handel is niet meer te betalen! Niemand denkt om de burgerij, maar 't is arbeiders vóór en arbeiders na."

„Een arbeider is een minder soort mensch," zei mevrouw Pinkelmans. „Dat kun je dan alles merken. Als de vader van onze meid soms bij mijn man komt vragen of hij geen werk voor hem weet, dan staat hij met zijn pet in z'n handen te draaien en aan zijn snor te trekken en zoo meer. Daar houd ik niet van. Een mensch moet weten, dat hij een mènsch is, zeg ik maar. Noblesse oublié."

„Nietwaar?" zei Jeanet, die Lickebaerd von Schwanzwedeln van zichzelf heet en dus wéét wat noblesse is. „Bij ons thuis aten de tuinman en de tuinjongen en de koetsier en later de chauffeur bij het huispersoneel in de keuken. Als ik het toevallig zag, werd ik akelig. Verbeeld je, ze aten gewoon met hun vork in de rechterhand en karbonaadjes klóven ze!"

Algemeen afgrijzen, behalve bij Wilbrand, die z'n schouders optrok en boos keek, wat ik niet begreep, want zelf kluift hij toch óók niet!

„Een arbeider is het dier in den mensch en de pest in de samenleving," zei Hortensia en met dat gezegde karakteriseerdè ze zichzelf, want Hortensia is zeer fijngevoelig, maar tegelijk een kràchtige persoonlijkheid.

„De intellectueele en sociale evolutie van het menschelijke ras gaat buiten de arbeiders om," zei Alfons. „Zij vormen een inspiratielooze kaste, die gedoemd is ten onder te gaan door de dominatie van de geestelijke superioriteit" (Alfons studeert.)

„Sterker nog," zei Pinkelmans Jr. „De arbeidersklasse zal door de bourgeoisie en het intellect worden uitgeroeid. Dat is de groote revolutie der toekomst. Freud merkt zeer terecht op . . . ."

En toen riep Wilbrand ineens, terwijl hij op ging staan en z'n oogen flikkerden, zoodat ik bij mezelf dacht: „Is dat mijn zoon?" toen riep Wilbrand met bevende handen: „Jullie zijn gèk, allemaal! Niet de arbeider is de pest in de samenleving, maar jùllie zijn het, met je stomme geblaat en je vermeende intellect!" En hij holde hard de kamer uit.

Hoewel ik mij geneer, dat het mijn zoon Wilbrand was, die dit zei, meen ik goed te doen zijn woorden ter kennis van de lezers te brengen. Immers, men ziet hieruit, hoe licht men door den omgang met menschen van de zgn. nieuwe orde, met socialisten dus, de goede vormen uit het oog verliest. En de etiquette is mij heilig, vooral tegenover de Pinkelmans, die zich òpgewerkt hebben, wat w ij niet hoefden door het geld van Jeanet.

TOBIAS

3 OVERWINNINGSSTANDBEELDEN

Churchill bouwde zijn standbeeld van z a n d,
Maar de wind blies zijn grootheid wèg over 't land!

Met s n e e u w dacht Vorst
Stalin zijn roem op te bouwen
Hoe zal hem in 't voorjaar
die waanzin berouwen!

P a p i e r voor den oppersten oorlogsmagnaat:
Japan steekt het aan . . . . en alle branie vergaat!

Held der seconde!

PK. — Een bomaanval van Sovjet-vliegtuigen op een dorp, waarin een Duitsche regimentsgevechtsstand ligt. De auto's in de dorpsstraat schieten in dekking, de mannen persen zich tegen de muren der huizen. Twee van de Sovjet-machines schieten brullend over het dorp, hun bommen vallen. De nevelgrijze, mistige winterdag heeft hun aanval vergemakkelijkt.

Drie, vier bommen ontploffen. Er is niets gebeurd. Zij vallen vóór het dorp; één slaat in een schuur, die in een oogwenk in lichtelaaie staat, een blindganger ligt in de dorpsstraat. De menschen, die in de huizen wonen, hebben zich van het lawaai der inslagen weinig aangetrokken. Haast niemand heeft begrepen, dat het hier een luchtaanval geldt; de meesten denken, dat de Sovjet-artillerie weer eens op het dorp schiet.

Niemand heeft bemerkt, dat een van de bommen, zonder te exploderen, door het dak van een huis geslagen is. In de kamer van dit huis zitten 15 soldaten en wachten op Gefreiter K., die met het eetgerei uit de keuken onderweg is. Zij weten niet, dat een bom door het dak van het huis geslagen is en nu, slechts enkele meters van hen verwijderd, in de gang ligt. Slechts één heeft het gezien, en dat is Gefreiter K., die met zijn eetgerei in dekking springt, als hij de bommen op zich af hoort komen huilen. Hij heeft den bom zien inslaan en een angstige seconde lang wacht hij op de explosie, die het huis uit elkaar moet scheuren en met het huis ook de kameraden.

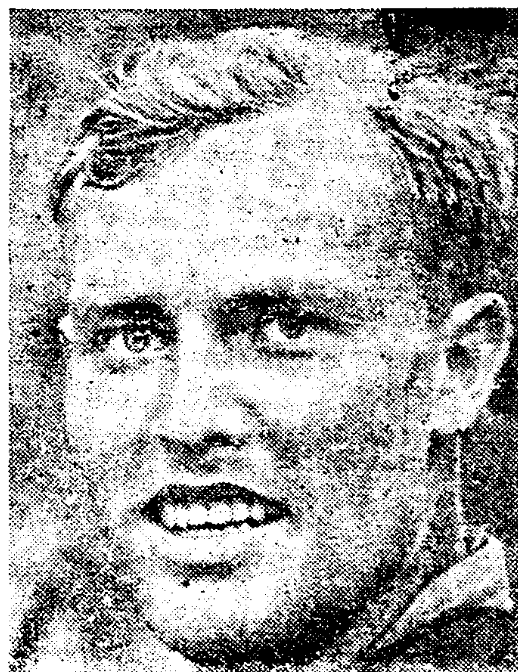
Eén slaat in een schuur, die in een oogwenk in lichtelaaie staat . . . .

Hij kan nu niet meer zoo goed vertellen, wat er in deze seconde in hem omging. Alleen de kameraden, die in de dorpsstraat de vliegtuigen nastaren, zien, hoe opeens Gefreiter K. zijn kookgerei laat vallen, zoodat de inhoud wegvloeit in de sneeuw. Zij weten niet, wat zij van zijn gedrag moeten denken, want de aanval is immers voorbij. Gefreiter K. echter vliegt het huis binnen en ziet daar de bom, grijs en afgeschaafd, liggen. Een zacht gesis dringt in zijn oor. Een tijdbom! Op hetzelfde moment weet de Gefreite, dat het nog maar enkele seconden kan duren voor de explosie komt. Het meest voor de hand liggende zou voor hem op dit oogenblik zijn de plaats, die elk oogenblik in een doodelijke vulkaan veranderen kan, den rug toe te keeren en zichzelf in veiligheid te brengen.

Doch dan volvoert Gefreiter K. de heldendaad. Hij weet, dat in het nevenvertrek de kameraden zitten.

Met een zwaai, waarvoor hij alle krachten moet inspannen, laadt hij de bom op zijn schouder. Zoo snel hij het onder deze zware last kan, verlaat hij het huis. De kameraden in de dorpsstraat staren hem aan, alsof hij een spook was, wanneer hij met de bom naar buiten komt. Hij roept iets tegen ze. Wat hij geroepen heeft, weet niemand, ook hijzelf niet meer. Misschien dat ze in dekking moesten gaan liggen of uit den weg gaan. Een kleine helling is naast het huis. Over deze helling loopt de Gefreite, de sissende bom op zijn rug. Zoo rent hij het vrije veld in. Na honderd meter houdt hij stil en legt de bom zachtjes in de sneeuw. Hij smijt haar niet neer. Misschien leeft in zijn onderbewustzijn de gedachte, dat ze dan zou kunnen ontploffen. Nauwelijks echter ligt de bom op den grond, of hij rent er vandoor, rent zoo snel als zijn beenen hem dragen kunnen. Vijftig meter komt hij van de bom weg, dan laat hij zich op den grond vallen en bijna op hetzelfde oogenblik ontploft achter hem de bom. Bevroren aardklompen en splinters slaan in de sneeuw.

Ongedeerd, met oogen, waarin zijn verbazing over het feit, dat hij nog leeft, is te lezen, staat de Gefreite op. Nu eerst merkt hij, dat zijn knieën sidderen. De kameraden omringen hem, ze willen hem iets zeggen, want allen hebben immers gezien, hoe hij met de bom het veld opliep. Hij kijkt ze niet aan, spreekt geen woord. Hij gaat naar het eetgerei, dat nog in de sneeuw ligt en raapt het op. Dan gaat hij naar zijn kameraden. En hij zou zeker over zijn daad geen woord vuil gemaakt hebben, zwijgzame Noordduitscher als hij is, hij zou stil weer zijn soldatenplicht gedaan hebben, gelijk zijn kameraden van de kolonne, wanneer niet den volgenden dag de bataljonskommandeur, die van zijn daad hoorde, hem het IJzeren Kruis tweede èn eerste klasse op de borst gespeld had, als een uiterlijk teeken voor zijn ongetwijfeld eenmalige daad.

Klare taal over de regeering Pétain

Wanneer heeft ooit de Fransche regeering nu eens definitief haar houding ten opzichte van Duitschland en Europa duidelijk uitgedrukt? Iederen keer, wanneer van officieele zijde een stap in de richting van deze gelukkige toekomst, die onvermijdelijk komen moet, werd gedaan, deed men ook direct twee stappen in tegengestelde richting. Iederen keer, wanneer men een schuchter „ja" uitsprak, was als een echo spoedig daarop een „neen" te hooren. En wanneer het nu en dan leek, alsof de staatschef een definitieve keus gedaan had, dan kwam er ook alweer een kommentaar, dat aanleiding gaf tot twijfel en tot het vermoeden van de aanwezigheid van onuitgesproken bijgedachten. — Men gaat naar Montoire, om kort daarop, op 13 December, Pierre Laval aan den dijk te zetten. Men gaat ter bedevaart naar Saint-Florentin, maar zie: kort daarna stempelt men de Parijsche pioniers voor samenwerking als „deserteurs". Dit voortdurende laveeren en herroepen kan tenslotte maar één beteekenis hebben: dat de regeering komedie speelt, dat zij meedoet aan uiterlijke demonstraties, die echter geenszins in overeenstemming zijn met haar werkelijke bedoelingen; zij moge officieel samenwerking spelen, maar een ieder kan voelen, dat haar eigenlijke hoop ergens anders op gericht is. Zij treedt de bezettende macht met groote hoffelijkheid tegemoet, maar zij hoopt toch, ja, zij rekent op een angelsaksische overwinning.

(L'Oeuvre, Parijs)

Verlies van HOU-VAST

NAARMATE de tijd voortschrijdt en het nationaal-socialisme zich in deze landen duidelijker manifesteert, verliest de echte Nederlander, die met lijf en ziel aan de humanistische demokratie verknocht was, zijn houvast in de wereld.

Het moet hem voorkomen, als wordt hij langzaam ondergraven: de bodem van zijn bestaan, de grondslag van zijn leven, wordt beetje voor beetje weggenomen. En ook de entourage verandert: wat oud is verdwijnt en het nieuwe neemt de vrije plaatsen in. Stilaan wordt al het oude en vertrouwde tot een herinnering, een droombeeld. En de werkelijkheid wordt heel anders.

Eerst heeft de echte Nederlander zich verzet tegen de afbraak van zijn wereld. Doch het baatte hem niet. De machten, die het nieuwe brengen, zijn sterker dan de machten, die het oude willen behouden. Zoo is het verzet allengs geluwd, het gaat niet meer van harte.

En de nieuwe wereld groeit, iederen dag iets. Doch dagen worden weken en weken jaren. Wij zijn niet ver meer van het oogenblik, waarop de nieuwe wereld in Nederland reeds met jaren wordt geteld. Nieuwe vormen, nieuwe kleuren, nieuwe gezichten, zijn bekend geworden. Nieuwe gedachten komen tot het volk, steeds vaker, steeds heviger — en zij blijven hangen. Nieuwe regeerders komen, nieuwe stemmen worden gehoord en hun woorden kunnen niet alle vergeten worden. Daar blijft wat hangen, iederen dag meer. Zoo verandert de sfeer, zoo groeit die nieuwe wereld.

EN de anti-mensch staat er bij en voelt zich hulpeloos worden in zijn besluiteloosheid. Hij ziet het nieuwe komen, maar iedere vorm en iedere gestalte is weeraan een verrassing, want hij kent de krachten niet, die alles laten leven en groeien, die bouwen en construeeren, in een onverstoorbaar tempo en met een onverwrikbare zekerheid.

Langzaam voelt hij zich vereenzamen, de anti-mensch.

Totdat hij zich zijn levenswil bewust wordt, die sterker is dan het verzet tegen het vreemde. En och, zoo vreemd is alles ook niet meer. Want het nieuwe slijt en langzaam wordt het van bekend tot oud. . . .

En de anti-mensch bezint zich, op zichzelf, op het leven en op de nieuwe wereld. En hij ziet, dat er veel is, wat aantrekt: de idealen van den strijd, zoo heel anders dan de oude, minder vaag, minder hopeloos onbereikbaar, meer reëel en levenswaar. Hij ziet de kleur en fleur van een nieuwe jeugd, die niet, zooals men hem verteld had, tot soldatenjeugd gemáákt wordt, maar die zèlf soldaat wordt, dóór de nieuwe idealen. En hij denkt bij zichzelf, dat soldaten met trots, geloof, moed, trouw en eerbesef véél waard zijn, soldaten met idealen. Dan ziet hij ook, dat die oude soldatenuniform verdwenen is, op een enkele na. En misschien is hij al zoover, dat hij zich realiseert, dat de nieuwe uniform, die ervoor in de plaats gekomen is, nimmer meer verdwijnen zal....

Spoedig zal anti-Nederland heel alleen staan, in een vreemde wereld, waarin nog slechts enkele dingen aan het oude herinneren. Het zal geen hou-vast meer hebben, en het zal zijn hou-vast zoeken.

Waar?

Waar zou het dat hou-vast anders kunnen vinden, dan in die nieuwe wereld, waarin het toch ook moet leven, werken, strijden? De kerk zal geen hou-vast kunnen bieden, want zij blijkt in dezen tijd onmachtig een grootsche taak te vervullen. Duizenden loopen buiten rond en zoeken naar hou-vast, en er is er geen één, die het vindt in déze kerk. Nog lang zal zij een schuilplaats zijn voor licht- en levensschuwe zielen. Maar de harde mensch, de levensmensch, die in de wereld, waar God hem geplaatst heeft, zijn taak ziet en zoekt, die vindt geen steun bij de asceten....

Neen, de nieuwe wereld biedt dezen menschen haar steun. Ook anti-Nederland zal zich eens bekennen tot haar. Nu staat het nog verwezen daar en voelt zich vereenzamen, en zoekt naar hou-vast....

Werk voor allen!

Toen wij de vorige week het verzoek tot de lezers richtten metterdaad mede te werken aan ons blad, hadden wij niet gedacht, reeds zoo spoedig de bewijzen te zullen ontvangen, dat de lezerskring van „De Misthoorn" uit wel zeer actieve nationaal-socialisten bestaat. Terwijl wij dit schrijven, zijn reeds tal van — gedeeltelijk nog nimmer gepubliceerde — liederen en liedjes bij ons binnegekomen. Een zeer belangrijk gedeelte daarvan leent zich uitstekend voor een verdere (muzikale) bewerking en verbreiding in ruimeren kring.

Het is duidelijk, dat met het verzamelen van deze liederen een belangrijk kultureel werk wordt verricht. Immers, onze volksgemeenschap heeft behoefte aan eenvoudige volksliedjes, onze nationaal-socialistische strijdgemeenschap aan strijdliederen en beide aan marsch- en soldatenliederen. Wij hopen onder medewerking van onze lezers materiaal hiervoor te verzamelen. Te zijner tijd zullen de beste liederen in „De Misthoorn" worden gepubliceerd.

„Kan ik hier naar den Engelschen zender luisteren?"

Bij een familie in de Heussenstraat te Haarlem, waar pension gehouden wordt, kwamen dezer dagen kamers vrij. Al spoedig vervoegde zich op het adres een echtpaar uit Amsterdam, dat zeide binnenkort in Haarlem te zullen gaan wonen en daarom naar geschikte kamers omzag. De man, zekere Luiting, deelde mede kamerbehanger en huiseigenaar te zijn en in te wonen bij zijn schoonzoon Langedijk in de Jan van Galenstraat te Amsterdam. Het echtpaar bezichtigde de kamers, men werd het eens over de condities en de Amsterdammers zouden 1 Februari hun nieuw verblijf betrekken. Ze hadden echter nog één vraag aan den verhuurder: Meneer had er toch niets op tegen, wanneer ze naar den Engelschen zender luisterden?

Daar had meneer nu juist wèl iets op tegen. Waarop de adspirant-huurders, die reeds toegezegd hadden, snel terugkrabbelden en zeiden nog nader te zullen schrijven. Zij schreven inderdaad en wel áf. De verhuurder nam daar maar zoo geen genoegen mee en schreef terug, waarop het echtpaar antwoordde, dat het, wanneer de kamers 1 Februari niet verhuurd waren, f 25.— schadevergoeding wilde betalen. Daarmee was de zaak voor den verhuurder van de baan.

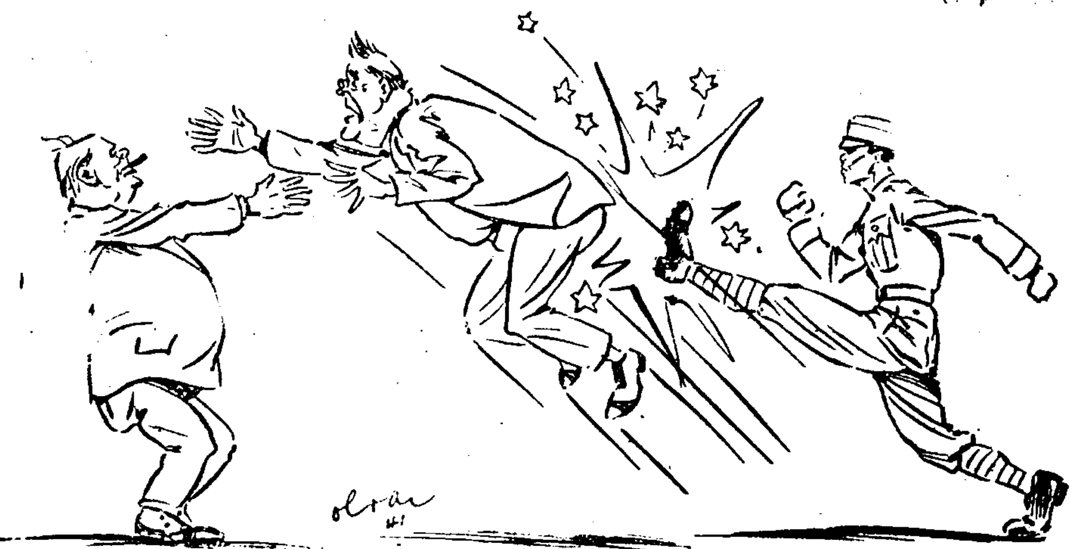
Wij vragen ons echter af, wat de bedoeling van het voorgenomen luisteren naar den Engelschen zender was. Hebben wij hier te doen met een persoonlijke liefhebberij van dezen kamerbehanger en huiseigenaar of wilde hij dit achteraf gelegen pension, toebehoorende aan bejaarde menschen, die misschien omwille van de huurpenningen oogen en ooren dicht zouden doen, bestemmen voor andere doeleinden?

Een onderzoek lijkt ons gewenscht.

DE HEELE WERELD
LACHT ER OM!

(Das Reich)

(Volksche Aanval)

Van boven naar beneden: DE CONFERENTIE TE RIO DE JANEIRO; Roosevelt tot Hull: „De Manillas zijn op - zullen we nu eens een Braziliaantje probeeren?" — DE JAPANSCHE OPMARSCH; Churchill: „Dank zij den hemel voor dezen bondgenoot!"

(Das Reich)

(Simplicissimus)

(Pariser Ztg.)

Links: Eden: „. . . . en behalve Europa krijg je ook Mars en Saturnus nog van me, Stalin. Pak ze maar!"

Rechts (boven): De vreemdeling: „Pardon, te wier nagedachtenis is dit monument eigenlijk opgericht?"

Rechts (beneden): DE AARTSBISSCHOP VAN NEW YORK ZEI IN EEN PREEK, DAT NA DEN OORLOG EEN NIEUW JERUZALEM ZAL VERRIJZEN. De eene jood tot den andere: „Hè-je geleze, wat-ie het gezeid, de bisschop? Maar ik ben begiete, dat dese klaagmuur het eenige is, waddeme houwe!"

DE STEM DER PERS

INDIË IN DE WERELDPERS

Te laat! Te laat!

....Ze hadden zich veel dingen anders gedacht, heel anders.

Een Amerikaan, die een jaar geleden in Batavia met de Nederlanders sprak, schreef in de „New York Times": „Zij zeggen, dat Hongkong den aanval van de Japanners minstens zes weken zal uithouden, en in dien tijd zal de Amerikaansche vloot uit Hawaii in de Ned.-Indische wateren binnenloopen." Inplaats van deze vloot is generaal Wavell met zijn gemengden staf in Soerabaje binnengeloopen, toen hem de grond in Singapore te heet werd — en Singapore was de andere hoop van de a-militaristische Nederlanders, die geen gulden voor een slagschip uitgaven, toen het er nog tijd voor was.

Nu is alles te laat, veel te laat! Toen men in Mei van het vorig jaar op Java, afgesneden van het moederland, aan zichzelf ging denken, had men de verzuimen van decennia wel in maanden willen inhalen. Toen zond men ijlkoopers naar Australië en Amerika, maar ontving al spoedig hun berustende telegrammen, dat bij de Angelsaksische bewapeningsindustrieën geen omvangrijke opdrachten onder te brengen waren. Zij waren te druk met hun eigen staatsopdrachten. Miss Vanja Oaks, een onsentimenteele dame uit de Ver. Staten, schreef na haar bezoek aan Java, in den vorigen zomer: „De Nederlanders bezitten nergens voldoende van, behalve van een grimmige vastberadenheid en een hoop baar geld, waarmee ze vliegtuigen, geschut en ander oorlogsmateriaal zouden willen koopen. Zij kunnen echter deze dingen, die ze zoo dringend noodig h[illegible]ten, niet krijgen."

[illegible]en hoop baar geld was er altijd al geweest, maar het scheen jammer te zijn om het voor bewapening te gebruiken. In 1937, toen de Japanners al groote gebieden in China hadden bezet, stelde men zich in Ned.-Oost-Indië tevreden met een bewapeningsbegrooting van 77.3 millioen gulden. In 1938, toen in Batavia iedereen sprak over een onvermijdelijken wereldoorlog met de as-mogendheden, bracht men het tot 147 millioen gulden, in 1939 tot 200 millioen, in 1940 tot 276 millioen en in 1941 tot 295 millioen gulden. De geringe stijging in het laatste jaar is bijzonder beteekenisvol: men dingt af op 19 millioen gulden, terwijl men diplomatiek en politiek-economisch de betrekkingen met Japan op de spits dreef en ongebreideld de Engelsch - Amerikaansche oorlogspolitiek ondersteunde.

Zoo is dan nu ook de stemming der grimmige vastberadenheid omgeslagen in die der woedende machteloosheid, en het eenige, dat de generale staf der Nederlandsche strijdkrachten tegen een Japanschen aanval vermag in te zetten, is het parool van de „verbrande aarde". Men heeft de olievelden en havenwerken met genie bezet, die bij een vijandelijke landing alles in de lucht zouden laten vliegen, maar men moet toch bekennen, dat de Japanners de oliebronnen precies kenden en in een half jaar weer herstellen konden.

Neen, niet de Nederlanders en Maleiers kunnen het eilandenrijk redden, hoogstens kunnen de Britten en Amerikanen probeeren er een oorlogstooneel van te maken, maar dan moeten ze zich al zéér haasten, en alles meenemen, wat bij een modernen oorlog hoort. Aan de kust tegenover Singapore, op Sumatra, liggen nog grootere moeilijkheden dan op het schiereiland Malakka. Medan, de grootste haven, wordt door de Japanners direct bedreigd, Palembang en Padang hebben ontoereikende kade- en havenwerken. Alleen Bandoeng is een bruikbaar steunpunt, hoewel, wat zijn verdedigingswerken betreft, vergeleken met Singapore, een prieeltje en geen bunker.

(Hans Schwarz van Berk in „Das Reich").

Sterkte der vloten in den Stillen Oceaan

Op grond van datgene, wat daaromtrent werd gepubliceerd (de Japanners hebben hun aanbouw in de laatste jaren tamelijk geheim gehouden) bedroeg de sterkte der vloten van Japan en Amerika op 1 November 1940 aan slagschepen 9 Japansche tegen 15 Amerikaansche, aan vliegtuigmoederschepen resp. 6 tegen 7, aan kruisers 36 tegen 37, aan torpedojagers 112 tegen 187 en aan onderzeeërs 60 tegen 100. Hierbij moet worden bedacht, dat de Japansche slagschepen grootere snelheid en, volgens Japansche opgaven, ook een sterkere bewapening bezitten dan de Amerikaansche, verder dat, als gevolg van de successen der Japanners, van de Amerikaansche slagschepen reeds vijf zijn verloren gegaan, evenals twee zware kruisers, terwijl drie slagschepen, twee kruisers en twee torpedojagers zoo zwaar werden beschadigd, dat zij de eerste maanden vermoedelijk wel niet meer aan eenigen strijd zullen deelnemen. Tenslotte valt natuurlijk te bedenken, dat een gedeelte der Amerikaansche vloot in den Atlantischen Oceaan vertoeft.

Engeland heeft op het moment van het uitbreken van den oorlog vermoedelijk twee of drie slagschepen bij Singapore gehad. Voor het geval het er drie waren, is ook dit derde schip definitief of voorloopig buiten gevecht gesteld (het vermoeden werd uitgesproken, dat ook de „King George V" zou zijn getorpedeerd), aangezien sedert den jongsten zeeslag de kruiser „Edinburg" tot vlaggeschip moest worden gemaakt. Aan kruisers bezit Engeland in den Stillen Oceaan vermoedelijk een 12-tal, waarbij dan 5 Australische komen en vermoedelijk 5 Nederlandsche, terwijl de Engelschen vermoedelijk op dit oorlogsterrein ook wel een vliegtuigmoederschip zullen hebben. Hoeveel kleiner materiaal Engeland en Nederland nog hier hebben en hoe groot anderzijds de Siameesche oorlogsvloot is, is niet bekend. De sterkte der Russische oorlogsvloot, die vooralsnog neutraal is, wordt op twee kruisers, 10 torpedojagers en 100 onderzeeërs geschat.

(Berlijnsche Koerier, Berlijn)

Het bange voorgevoel....

Wanneer deze eilanden (Nederlandsch-Oost-Indië) door de Japanners veroverd worden, zou de Japansche vloot in den Indischen Oceaan kunnen opduiken en daar de verbinding van Engeland en de Ver. Staten met de Roode Zee en de Perzische Golf bedreigen. Deze gebieden evenwel zijn van doorslaggevend belang voor de oorlogsvoering in het oostelijk deel van de Middellandsche Zee en in Rusland. Bovendien zou dan Britsch-Indië bedreigd zijn, de Birmastraat afgesneden en Australië en Nieuw-Zeeland zelf zouden aan directe aanvallen bloot staan.

(The Times, Londen).

Laat ons niet blind zijn voor de waarheid!

Het koloniale leger van Nederlandsch-Indië bestaat uit 1200 officieren en rond 32.000 onderofficieren en manschappen, waarvan ongeveer een vierde deel Europeanen zijn. *Het ligt voor de hand, dat deze troepen, die niet in de verste verte zijn opgewassen tegen de eischen van een modernen oorlog, aan de aanstormende Japansche strijdkrachten geen weerstand zullen kunnen bieden, te minder waar de door Londen en Washington beloofde steun uitblijft.*

Wie de tot nu toe tegen Nederlandsch-Indië gerichte operaties van de Japansche weermacht heeft gevolgd, ziet gemakkelijk in, dat ook hier de reeds lang aangewende taktiek van de Japanners om zich eerst van steunpunten te verzekeren met volledig succes is bekroond. Wanneer eenmaal in heel Nederlandsch-Indië de vlag van de rijzende zon wordt geheschen, dan ligt zulks eveneens besloten in de herordening van Oost-Azië, die door Japan met kracht wordt doorgevoerd, nadat deze ontwikkeling door de wereldomvattende strategie van de As mogelijk geworden is.

(Helmut Lucas in de „Pariser Ztg.")

Wat Tsjang-Kai-Sjek ervan zegt

Het is van veel belang voor ons, dat wij Singapore en Nederlandsch-Indië houden. De oorlog in den Pacific blijft voor ons de voornaamste strijd. (Radio-Tsjoengking).

Is Soerabaja van belang?

Het Engelsche belang in Oost-Azië verplaatst zich op een opvallende wijze van Singapore uit in Zuidelijke richting. Wavell heeft, zooals bekend is, Soerabaja, aan de Noordkust van Java, tot zijn hoofdkwartier uitverkoren en een Engelsche kommentator haast zich wonderen van deze stad te vertellen. „Bij een beschouwing met breed perspectief, die rekening houdt met een langen duur van den oorlog, kan de beteekenis van Nederlandsch-Oost-Indië als bolwerk van den zuidelijken Pacific gemakkelijk op de kaart gezien worden. Java bezit uitstekende havens: Tandjong-Priok en Soerabaja. De laatste beschikt over droogdokken voor oorlogsschepen, uitgebreide havenwerken en groote kazernes. De spoorwegen en straten van Java verkeeren in een uitstekenden toestand. Zoowel Java als Sumatra hebben talrijke vliegvelden, waarvan er eenige, die eerst korten tijd geleden klaar kwamen, goed gecamoufleerd in de bosschen verscholen liggen." — In werkelijkheid is men met de vergrooting van Soerabaja zeer laat begonnen en Reuter heeft ook toegegeven, dat de dokken voor het opnemen van slagschepen voor reparatie-werkzaamheden niet groot genoeg zijn. Soerabaja kan in het geheel niet als een eerste-klas steunpunt gelden en een vergelijking met Singapore kan het in de verste verte niet doorstaan; het is evenwel vanzelfsprekend, dat de Nederlanders in Batavia trachten uit deze situatie voor zichzelf zooveel mogelijk te halen en er naar streven op de eigen beteekenis den nadruk te leggen. Het „Algemeen Indisch Dagblad" schrijft: „Nimmer in de geschiedenis was Indië van grooter beteekenis dan nu. Tusschen twee oceanen gelegen heeft het een beheerschende strategische positie". Het is echter kenmerkend, dat dit artikel met een verwijzing naar de noodzakelijkheid van snelle wapenleveranties uit de Ver. Staten eindigt. Met het vertrouwen op eigen kracht en eigen militaire mogelijkheden zou men trouwens ook niet ver komen. De verdediging van Nederlandsch-Indië berust voor het grootste deel op de strijdbaarheid der daar levende Europeanen van Nederlandsche afkomst. Uit hun totaal aantal van 208.000 kunnen in het gunstigste geval hoogstens 55.000 man voor den dienst opgeroepen worden. Men heeft reeds de inheemsche bevolking voor den militairen dienst opgeleid, maar dat is slechts in beperkten omvang mogelijk. De oorlogsvloot van het Nederlandsche koloniale bezit kan in geen enkel opzicht een vergelijking met Japan doorstaan. („Pariser Ztg.", Parijs)

Het is zoo heerlijk bondgenoot van Albion te zijn....

Wanneer Engeland hier overwonnen wordt, zal het nog niet ondergaan; het overwonnen Australië echter, dàt zal ondergaan. En daarom verlangen wij, dat de leiding van de operaties in den Stillen Oceaan berust bij Australië en de Vereen. Staten.

(„Melbourne Herald", Melbourne op 12 Januari 1942).

Australië en Nieuw-Zeeland moeten van nu af aan voorbereid zijn op een Japanschen inval. Men behoeft er zich niet over te verbazen, wanneer het Engelsch-Amerikaansch opperbevel ernstig zou worden becritiseerd in de Australische pers. Groot-Brittannië heeft niet het recht deze critiek over het hoofd te zien.

(Lord Denham in „The Times", Londen, op 15 Januari 1942).

Zóó slecht ziet het er voor de Angelsaksers uit!

Het waren meestal Australiërs, Nieuwzeelanders, Canadeezen en Hindoes, die men op de slagvelden in Griekenland en Afrika te zien kreeg. Japan heeft nu praktisch dezen dominions het teeken van een algemeenen terugkeer hunner soldaten in het vaderland gegeven. Zelfs wanneer men zou aannemen, dat de Australiërs, de Nieuw-Zeelanders of de Hindoes niet uit Lybië zouden moeten worden teruggetrokken, dan heeft men er toch rekening mee te houden, dat hun aantal niet meer door regelmatige versterkingen op 't momenteele peil kan worden gehouden. In Australië en Nieuw-Zeeland moet het echter toch wel als absurd beschouwd worden, nog langer voor een verovering van Lybië te strijden, terwijl de Japanners reeds vlak bij, slechts op enkele honderden kilometers afstand, hun tochten ondernemen.... De slag in den Atlantischen Oceaan zal noodgedwongen aan denzelfden invloed onderhevig zijn, die zich reeds in de Middellandsche Zee doet gelden. De Vereen. Staten zullen niet voor onbeperkten tijd hun belangen in den Pacific opofferen, om de met oorlogstuig naar Engeland varende konvooien te beschermen. De volksmeening alleen al, die in de Angelsaksische landen zoo'n belangrijke rol speelt, zou zich daartegen verzetten.

Zoo zal ook Groot-Brittannië eindelijk eens het egoïsme, dat hem eigen is, aan den lijve ondervinden. De Japansche intrede in den oorlog heeft mitsdien een totalen ommekeer van den oorlogstoestand gebracht. En deze faktor moet — goedschiks of kwaadschiks — ook door de Europeesche politiek in haar berekeningen betrokken worden.

(Generaal Duval, in „Le Petit Journal", Parijs).

Wanneer Engeland den oorlog verliest....

„Sinds de Fransche nederlaag is Duitschland voor onze luchtmacht een zeer verwijderd object geworden, terwijl Groot-Brittannië daarentegen een zeer nabij doel is voor de Duitsche vliegtuigen. Men heeft dan ook in Engeland moeten beginnen met den bouw van bommenwerpers met grooten actieradius, bestemd voor raids op Duitschland. De bouw van deze toestellen is echter zeer duur. Bovendien vergt hun onderhoud een uitgebreid bodempersoneel en hun gebruik zoo groote bemanningen, dat het verlies van een enkele dezer luchtreuzen veel te duur aan menschen komt te staan. En terwijl Engeland al zijn aandacht concentreert op den bouw van deze bommenwerpers, verwaarloost het de fabricage van middelgroote bommenwerpers, welker noodzakelijkheid zich nu op alle tooneelen van den strijd gelijkelijk doet gevoelen.

De gebeurtenissen op Malakka demonstreeren eens te meer het volslagen gemis aan vliegtuigen, waaraan de Engelschen lijden. Het leger en de marine, die hebben moeten strijden zonder den steun van de luchtmacht, hebben vreeselijke verliezen moeten boeken. En wat het leger betreft: wij verraden geen geheim, wanneer we zeggen, dat de operaties op Malakka een nieuwe editie zijn van de ervaringen, die wij hebben opgedaan in Noorwegen, Frankrijk, Griekenland en Kreta. De bijzondere correspondent van de „Times" in Singapore heeft medegedeeld, dat er zóó weinig vliegtuigen waren, dat wanneer de autoriteiten de toestellen die noodig zijn voor de operaties op het Malakkeesche front zouden zenden, er geen één voor de verdediging van Singapore zou overblijven. De situatie in het Verre Oosten is dus de ernstigste, die men zich kan voorstellen. Totdat het Japansche gevaar is verdwenen, moet Groot-Brittannië alle aandacht aan dit operatiegebied wijden. Wij moeten dat gevaar dan ook uit den weg kunnen ruimen, want wij worden tegelijk bedreigd op den Atlantischen Oceaan en in de gebieden, die wij moeizaam hebben veroverd in het Nabije Oosten. Het is duidelijk, dat wanneer Engeland of Singapore of zijn stellingen in het Westen zou verliezen het met denzelfden slag den oorlog zou verliezen, zelfs vóórdat Amerika tijd gehad zou hebben al zijn hulpbronnen te mobiliseeren".

(Cyrill Falls in The Illustrated London News, Londen)

De arbeidsdienst als middel der Europeesche solidariteit

In de invoering van den arbeidsdienst in vele Europeesche landen ligt zonder twijfel geen bloote imitatie van onze organisatie, die, evenmin als het nationaal-socialisme in zijn geheel, export-artikel is. Wanneer echter de arbeidsdienst-idee reeds heden ten dage steeds grootere kringen voor zich inneemt en de verschillende organisaties in de verschillende landen toch in den grond van de zaak naar het Duitsche voorbeeld kijken, dan mag men gevoeglijk in de overname van de arbeidsdienstidee als middel voor de opvoeding van de jonge generatie van een volk, zooals Reichsleiter Hierl het voor de eerste maal uitsprak en verwezenlijkte, de voorbode van een nog verder gaande innerlijke instelling der Europeesche volken op de nieuwe geestes- en zielskrachten van ons volk zien.

(„Völk. Beobachter", Berlijn)

Koopt niet in jodenzaken

Een blijk van sympathie voor onze actie?....

STORT Uw bijdrage in ons Propagandafonds

Giro 322600

Op de strook te vermelden:
PROPAGANDAFONDS

Ondergeteekende ....

Straat ....

Woonplaats ....

wenscht een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar*
bij vooruitbetaling te voldoen

U gelieve over dit bedrag te disponeeren*
Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro 322600 overgeschreven*

Handteekening

* Doorhalen wat niet verlangd wordt

K 2745